THRILLERS & MORE

Augustus 2018

Jaargang 1, nr. 7

MAGAZINE

- RECENSIES
- INTERVIEWS
- WINACTIES
- COMMUNITY
- NIEUWS
- LEESCLUBS

Kijk op www.thrillersandmore.com voor meer informatie.

IN DIT NUMMER

INTERVIEW | LOES DEN HOLLANDER	1-2
MOORDWIJVEN SCHRIJVEN | HOE VERZIN JE HET	3
INTERVIEW | THRILLERACADEMIE	4-5
ONDER DE LOEP | JEROEN WINDMEIJER	8-12
DE VERGANKELIJKHEID VAN HET LEVEN | PAT CRAENBROEK	14
BOEKPRESENTATIE | SCHADUWEN—YVONNE FRANSSEN	15
COLUMN | RUDY RAMONE—KARIN & DIMITRI	16-17
BOEKPRESENTATIE | HET PILGRIM FATHERS-COMPLOT	18-19
COLUMN | SCHADUWEN, HOE HET BEGON—YVONNE FRANSSEN	19
LEESCLUB: PRETA—HET EINDVERSLAG	20-21
DE PACHA MAMA OFFERS | JEROEN WINDMEIJER	22
BOEKPRESENTATIE | REFLECTIE—J. SHARPE	23
BOEK10 SCHRIJFEVENT	24

INTERVIEW

Loes den Hollander

Loes den Hollander is Auteur van de maand augustus. Haar nieuwste boek **Mij zie je niet** kwam uit op 17 augustus bij uitgeverij **De Crime Compagnie**.
Wij spraken met haar over het schrijven, inspiratie en optimisme.

Kun je in het kort omschrijven waar je nieuwe boek over gaat, en waarom je juist voor dit thema hebt gekozen?
'Mij zie je niet' gaat over een onverteerbaar verdriet dat uitmondt in moord en doodslag. Centraal staat de dood van een meisje dat een einde aan haar leven maakte door het pestgedrag van klasgenoten. Je leest er tegenwoordig veel over en meestal staat het pestgedrag centraal. Ik was al een tijd bezig met overdenken waartoe de zelfmoord van een dochter zou kunnen leiden bij een nabestaande en daardoor koos ik voor dit thema.

"Ik ben zelf nog altijd onder de indruk van Emma uit 'Driftleven'. Ze is natuurlijk gestoord en bijna staatsgevaarlijk, maar ook zo kwetsbaar dat ze me blijft ontroeren"

Je hebt een hele zware tijd achter de rug vanwege de lichamelijke problemen van zowel jezelf als je man, en de zorgen zijn er nog steeds. Hoe krijg je het voor elkaar om toch de draad van het schrijven weer op te pakken?
Ik denk dat iedereen een zware tijd op haar/zijn eigen manier te lijf gaat. Voor mij was schrijven een mogelijkheid om aan de zorgen en teleurstellingen te ontsnappen en onbereikbaar te zijn voor verdriet en wanhoop.

Foto: crimecompagnie.nl

Hoe blijf je nadat je al zoveel boeken hebt geschreven inspiratie vinden voor een nieuw boek?
Ik zoek de inspiratie niet op, maar wacht tot die mij benadert. Als ik ga zoeken vind ik niets, dat heb ik inmiddels vaak genoeg ervaren. Het is een kwestie van geduld hebben en me niet druk maken als een nieuw idee op zich laat wachten.

Hoe lukt het je om je zorgen even aan de zijkant te zetten en waar geniet je dan het meeste van?
Schrijven is dus een goede afleiding, maar ik ben gelukkig van nature een ras optimist en ik kan mezelf tamelijk goed uit de put denken en praten en sleep gewoon degene die er ook in zit met me mee. Mijn man en ik hebben samen veel te verstouwen gehad en we kunnen samen huilen, maar ook samen lachen. Ik kan zelf helemaal opgaan in een mooie film of een interessant tv-programma, samen kunnen we enorm genieten van klassieke muziek.

Je hebt zelf in de gezondheidszorg gewerkt, wat heb je daar precies gedaan? Beïnvloedt dit ook je onderwerpen van je boeken?
Ik ben in de gezondheidszorg begonnen als ziekenverzorgster, werd daarna psychiatrisch verpleegkundige en eindigde mijn carrière als directeur van een zorginstelling. In verschillende boeken komen gezondheidszorgthema's langs en mijn hoofdpersonen zijn regelmatig niet helemaal fris in het hoofd. Ik vind gekke mensen al mijn hele leven interessant.

(Vervolg op pagina 2)

Mij zie je niet, Loes den Hollander: Uitgeverij De Crime Compagnie, 256 pagina's

www.crimecompagnie.nl

DE CRIME COMPAGNIE
CRÈME DE LA CRIME

Ik weet hoe de hel eruitziet.
Ik ben een nabestaande.
Ik ben de moeder van een kind dat werd doodgepest.
Ik weet sinds die dag hoe de hel eruitziet en ik heb besloten om een paar mensen dezelfde ervaring te gunnen.

Mij zie je niet is geschreven in korte hoofdstukken, wisselend van perspectief tussen 'ik' en Jeantine. In de hoofdstukken van 'ik' zijn ook passages uit het dagboek van Amal verwerkt. De kwetsbare woorden van Amal zorgen ervoor dat je, ondanks de harde toon van 'ik' en de kilheid waarmee zij haar gedachten blootlegt en zich af en toe rechtstreeks tot de lezer wendt, toch ergens begrip voor haar krijgt.

Loes den Hollander schrijft to the point, duidelijk en soepel. Er is geen woord te veel of te weinig opgeschreven en ze weet de lezer vanaf de eerste bladzijde het verhaal in te trekken, ze geeft je geen tijd om even naar adem te happen. Zelfs niet als je het boek uit hebt. De toon waarmee 'ik' tot leven wordt gebracht, vind ik subliem en daarmee creëert Den Hollander een spanning die onder je huid gaat zitten en die alleen maar oploopt, hoe gaat dit aflopen? Wie is 'ik'? Halverwege het verhaal denk je te weten hoe het zit, maar geloof mij maar: dat is niet zo.

Miriam Bakker

> ***Je leest het goed, slachtoffers. Meervoud. Als ik dan toch bezig ben, ruim ik meteen maar de hele shit op. Want zeg nu zelf, waarom half werk leveren?***

(Vervolg van pagina 1)

Er zijn echt al heel wat boeken door jou geschreven, heb je een idee wanneer het er in jouw ogen genoeg zijn?
Geen idee, en ik wil het ook niet weten.

Vind jij dat jouw boeken altijd een maatschappelijk thema bevatten? Zo ja, wil je er dan ook een boodschap mee uitdragen?
Ik schrijf over onderwerpen die in het dagelijks leven voorkomen, maar ik heb niet de intentie een boodschap af te geven. Laat graag aan de lezer over of die er iets mee wil en kan doen.

Hoe vaak per week schrijf je?
Net zo veel en vaak als ik wil. Ik heb geen vast schrijfschema of tempo, ik zie wel wat de dag brengt. Meestal schrijf ik in de beginfase van een nieuw manuscript weinig, dan speelt zich vooral nog veel af in mijn hoofd. Naarmate een verhaal vordert, ga ik meer achter de computer zitten en word ik steeds minder bereikbaar.

Hoe lang doe je ongeveer over een boek?
Ongeveer drie maanden.

Wat raad je beginnende schrijvers aan?
Ik raad beginnende schrijvers altijd aan om hun werk te laten beoordelen door een manuscript beoordelaar. Dat kost geld, maar het kan een goede investering zijn in je ontwikkeling als schrijver.

Wat is je favoriete schrijfplek?
Mijn eigen bureau in onze eetkamer.

Hoe ga je te werk als je een idee hebt voor een verhaal? Begin je gewoon met schrijven en laat je je door je verhaal leiden of weet je wel waar het naartoe moet gaan?
Ik weet meestal in grote lijnen waar het naartoe moet gaan, maar laat me tijdens het schrijven graag verrassen door verhaalwendingen of plotideeën waar ik nog niet aan had gedacht. Het is meer dan eens voorgekomen dat ik door nieuwe inzichten halverwege een verhaal van koers moest wijzigen en hele passages moest herschrijven of verwijderen. Dat houdt het voor mij ook spannend.

Zijn de personages in je boeken gebaseerd op mensen die je kent?
Niet rechtstreeks, maar ik gebruik wel elementen van gedrag of gebeurtenissen.

Welk personage lijkt het meest op jou?
Volgens mij zit ik zelf in veel personen. Vrienden vinden me regelmatig in mijn verhalen terug, maar nooit in totaal. Maar als ik één persoon zou moeten kiezen in wie veel van mijzelf tot uitdrukking komt is het Ageeth Vos uit 'Zielsverwanten'.

Heb je een bepaald personage waar je met heel veel plezier over hebt geschreven? Zoja wie en waarom? En ook een personage waar je mee hebt geworsteld?
Ik ben zelf nog altijd onder de indruk van Emma uit 'Driftleven'. Ze is natuurlijk gestoord en bijna staatsgevaarlijk, maar ook zo kwetsbaar dat ze me blijft ontroeren. Ik heb geworsteld met zoon Bjorn in 'Troostkind'. Eerlijk gezegd wekken dit soort kinderen veel weerstand bij me op, maar dat geldt ook voor moeders die bijna verzuipen in moederliefde. Ik worstelde dus niet alleen met Bjorn, ook met zijn moeder Astrid.

MOORDWIJVEN SCHRIJVEN

Hoe verzin je het | Ingrid Oonincx

Inspiratie voor een boek vind je op de gekste plaatsen en momenten. Mijn thriller Pretty Boy ontstond in de jaren negentig in het diepe zuiden van de Verenigde Staten.

Ik was halverwege de twintig. Na een bezoek aan New York, San Francisco en een paar prachtige natuurparken was ik aangekomen op de laatste halte van mijn Amerikaanse reis: Houston, Texas. Iets preciezer: een doodsaai voorstadje van Houston. Het was er warm, droog en stoffig. Rechte wegen doorsneden de dorre vlaktes. Door het ontbreken van trottoirs was lopen of fietsen een hachelijke onderneming. Om bij het winkelcentrum aan de overkant van de weg te komen, moest je de auto nemen.

Ik logeerde bij een Nederlandse vriendin die was getrouwd met een Amerikaan: een zwijgzame man die hield van alles wat god verboden had. Tenminste zo had ik hem leren kennen toen hij nog in Nederland woonde. Maar eenmaal terug op zijn geboortegrond had hij een complete transformatie doorgemaakt. Hij had God gevonden. En dat mocht iedereen weten. Ik luisterde naar zijn pogingen om me te bekeren en liet me gewillig op sleeptouw nemen. Daardoor leerde ik een heel ander Amerika kennen. Trump-land noemen we dat tegenwoordig.

Ik ontmoette mensen die trots waren op hun wapens en die meenden dat je altijd het recht hebt om je daarmee te verdedigen. Ik ging mee naar de kerk waar mensen 'in tongen spraken' en waar veel uitbundiger gezongen werd dan in de kerk die ik kende uit mijn jeugd in Brabant. Ik ging mee op bezoek bij een gezin dat in een aftandse stacaravan woonde en waar de kakkerlakken over de wanden liepen. Die mensen hadden rotte tanden en aten alleen maar junkfood. White trash worden ze daar genoemd. Ik vond ze best aardig.

Toen ik vele jaren later nadacht over een nieuw boek, moest ik ineens denken aan die arme mensen in die caravan in Texas. Wat gebeurt er met je zelfvertrouwen als je in zo'n omgeving opgroeit? Heb je dan genoeg bagage meegekregen om met tegenslag om te gaan? Welke rol speelt het geloof?

En wat gebeurt er als je iemand uit die omgeving haalt en in Nederland plaatst?

Mijn Texaanse vriend was in Nederland een heel ander persoon dan in de Verenigde Staten. Maar ook ik ben 25 jaar later een ander persoon dan de twintiger die op bezoek ging in Texas. Identiteit is geen vaststaand gegeven maar afhankelijk van het moment en de omstandigheden.

Het leek me interessant om dat onderwerp uit te werken in een thriller. Ik husselde wat elementen uit mijn Amerikaanse avontuur door elkaar, voegde er wat fantasie en nare omstandigheden aan toe en de mannelijke hoofdpersoon uit mijn boek Pretty Boy was geboren. Dat het verhaal zich uiteindelijk niet afspeelt in Texas, maar in New Mexico heeft te maken met de strengere wetgeving in Texas.

De Holy Bible die ik van mijn Amerikaanse vriend mee naar huis kreeg, staat nog steeds ongelezen in de kast. Het enige contact dat ik nu nog met hem heb, loopt via Facebook. Daarop verschijnen met enige regelmaat uitzinnige spreuken over God of foto's van geweren.

Ik denk dat hij gelukkig is.

Ingrid Oonincx is auteur van *Pretty Boy*, *Medicijn*, *Sluipweg*, *Botsing* en *Nickname* - dat werd genomineerd voor de **Schaduwprijs** voor het beste Nederlandstalige thrillerdebuut en de **Crimezone Award** voor de beste Nederlandstalige thriller.

Moordwijven bestaat uit thrillerauteurs **Anya Niewierra**, **Ingrid Oonincx**, **Isa Maron**, **Liesbeth van Kempen** en **Marlen Beek-Visser**.
Een collectief van thrillerauteurs, die een herkenbaar gezicht willen vormen naar lezers, boekhandel en pers door het organiseren van gezamenlijke activiteiten en pr.

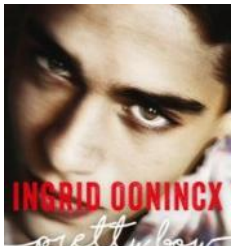

INTERVIEW

ThrillerAcademie | Marelle Boersma—Antoinette Kalkman

Eerder dit jaar richtte thrillerschrijfster **Marelle Boersma** samen met zakenvrouw en schrijfster **Antoinette Kalkman** samen de **Thrilleracademie** op. Hun missie: schrijvers opleiden in alle facetten van het auteurschap.

Thrillers & More sprak met Marelle en Antoinette over dit nieuwe concept.

Waar staat de ThrillerAcademie voor?
De ThrillerAcademie staat voor een spannende schrijfschool waarbij we het vooral anders willen aanpakken dan alle andere schrijfscholen. We willen de boekenwereld op deze manier een beetje mooier maken. Het is niet zozeer beter of meer; we willen een grote paraplu vormen waar veel expertises onder gaan vallen, zodat we de hele route aanbieden om schrijver te worden. Het stopt niet na die laatste punt.

Hoe zijn jullie op het idee van ThrillerAcademie gekomen?
De ThrillerAcademie is een droom die al jaren in mijn (Marelle) hoofd zit. Het leek me geweldig om de passie voor het schrijven te delen met veel meer professionals, waarbij je elkaar steunt in plaats van beconcurreert. In Antoinette herkende ik de gedrevenheid en de passie. Zij heeft haar sporen verdiend in marketing en het opzetten van diverse grote merken, waarbij ze zakendoen combineert met de warmte van een mooi mens die op zoek is naar verbinding. Dat is de basis.

Waarin onderscheidt de ThrillerAcademie zich ten opzichte van anderen?
Veel schrijfscholen helpen bij het aanleren van de schrijftechniek. De ThrillerAcademie wil zich inzetten om het complete traject aan te bieden. Als je niet weet hoe je de schrijftechniek kunt toepassen, loop je vast in het schrijfproces. Daarom bieden we ook schrijfbegeleiding, manuscriptbeoordeling aan. Ook het proces van redactie, het helpen bij het vinden van een uitgever, de boekmarketing én de auteursbranding gaan we begeleiden. Een compleet pakket dus, zodat je niet blijft hangen bij de vraag: En nu?
Wat ons altijd verbaasd heeft is dat lezers nooit betrokken worden bij het schrijfproces. Als schrijver kun je zo veel leren van je lezers!! Hoe leuk is het als ook lezers welkom zijn bij de ThrillerAcademie, niet alleen als lezer, maar ook om mee te denken, een boek te proeflezen of zelfs bij het prille begin: over welk thema willen lezers juist wel/niet lezen. Dus ook lezers zijn van harte welkom!

Op 14 september vindt de eerste ThrillerAcademie Thrillermiddag plaats. Wat kunnen de deelnemers verwachten?
De Thrillermiddag is vooral bedoeld om veel schrijfinspiratie te geven en precies uit de doeken te doen wat deelnemers van onze nieuwe schrijfschool kunnen verwachten. Natuurlijk geven we op deze manier al kennis weg doordat we veel ingrediënten uit onze keuken laten zien. Maar dat is hoe we willen werken: elkaar inspireren om verder te komen. (De Thrillermiddag wordt gehouden op 14 september in Zevenaar (Gld) tussen 13:00 - 17:00 uur.

"We willen een hechtere band tussen lezer en schrijver inspireren"

Marelle, als auteur van diverse thrillers ken je de valkuilen van het schrijven. Wat is de voornaamste valkuil bij jou persoonlijk geweest?
Mijn eigen valkuil was dat ik te veel wilde uitleggen. Nu weet ik beter.

Wat willen jullie met de ThrillerAcademie bereiken?
We willen aspirant schrijvers helpen om de weg te vinden naar de lezer. Hoe tof is het als je na het afronden van het hele traject direct een lezersschare hebt opgebouwd? Dus niet alleen dat boek, maar vooral dat jouw boek gelezen wordt. Daar draait het allemaal om. Daarnaast willen we een hechtere band smeden tussen lezer en schrijver. Hoe kan een lezer een schrijver inspireren en op welke manier kan een schrijver een trouwe schare fans verzamelen.

Antoinette: zie je veel verschillen of juist overeenkomsten bij het schrijven van een thriller en een non-fictie verhaal?
Een grote overeenkomst in elk verhaal is het spanningselement. Spanningsopbouw is natuurlijk van essentieel belang in een thriller, maar ook in een zakelijke column, een levensverhaal of non-fictie moet een zekere mate van spanning zitten. Het verhaal en de opbouw moet een lezer blijven triggeren om door te lezen. Wanneer een verhaal als een beekje voortkabbelt geloof je het einde wel en hou je het voor gezien. Daarom is de ThrillerAcademie ook zeker niet alleen bedoeld voor het (leren) schrijven en lezen van thrillers.

De passie voor schrijven staat voorop, althans dat gevoel krijg ik als ik zo vrij mag zijn. Hoe willen jullie deze passie overdragen?
Passie kun je alleen maar overdragen als je jezelf bent. Het gaat erom dat we mogen laten zien hoe mooi ons vak is, en dat doen we door te delen wat we weten.

Wat houdt de Thrillertrail in?
De Thrillertrail is een geweldig concept dat we later gaan onthullen. Er staan nog veel meer op stapel.

Marelle, wat miste jij als beginnend auteur waar de ThrillerAcademie nu juist mee kan helpen?
Ik heb in het begin vooral gezocht naar de theoretische kennis, maar toen ik die had wist ik niet hoe ik verder moest. Gelukkig heeft een goede schrijfcoach me verder geholpen. Maar toen ik mijn eerste boek uiteindelijk (na 4 jaar) klaar had, zat ik vooral met de vraag: en nu? Die uitgever, de boekhandels, de lezers, ik wilde ze bereiken, maar ik wist niet hoe. Dat heb ik allemaal zelf uit moeten vogelen, begeleiding daarin was er niet. Mijn boek is echt uit de slushpile gevist, en toen dacht ik dat ik er was…

Als beginnend schrijver speelt onzekerheid bij veel schrijvers een grote rol. Hoe kunnen jullie beginnende schrijvers hierin ondersteunen?
Onzekerheid ontstaat als je niet weet of je het goed doet. Dus onze lessen zullen (bijna) altijd gecombineerd worden met feedback op de geschreven teksten. Je werkt dus tijdens de trainingen direct aan jouw boek. Mét begeleiding zodat je hoort of je op de goede weg bent. Dan is die onzekerheid direct verdwenen.

Veel opleidingen focussen zich alleen op de techniek. De weg na het schrijven wordt vaak onbesproken. Hoe kan de ThrillerAcademie daarmee helpen?
Zie hierboven. Precies dát is de verrassende aanpak van de ThrillerAcademie, we stoppen niet na die laatste punt. Pas als jouw boek bij de lezer ligt, is onze missie geslaagd, en ben jij schrijver.

"Delen van kennis, daar ontstaat verbinding."

Wat verwachten jullie van de leerlingen?
Je hoeft alleen maar enthousiast te zijn voor het schrijven en een open te staan om te leren van de gegeven feedback. Wij zorgen voor de rest.

De begeleiding van de schrijvers is erg uitgebreid. Is er een beperkt aantal plekken beschikbaar voor deze opleiding?
We gaan eerst samen met volle inzet van start. En is de vraag groter of breder dan wij aankomen, dan hopen we dat we andere experts onder onze paraplu kunnen begroeten om te ondersteunen om de aspirant schrijvers verder te helpen. We hebben inmiddels een aantal experts op de reservebank en ze trappelen van ongeduld om te starten binnen ons concept.

Zijn er kosten verbonden aan de ThrillerAcademie, ga je een lidmaatschap aan?
Iedereen is welkom bij de ThrillerAcademie, ook schrijvers die bezig zijn met een levensverhaal of roman. Elk verhaal heeft spanning nodig.

Er zijn alleen kosten verbonden aan de lessen waarvoor je je inschrijft. Er zijn nog allerlei andere plannen om aspirant schrijvers veel extra informatie te geven, maar dat volgt allemaal in een later stadium.

Zijn er naast de Thrillermiddagen nog andere bijeenkomstdagen?
In het najaar zijn al drie Thrillermiddagen vastgelegd. Vanaf 1 januari starten de andere lessen die zowel online als op locatie te volgen zijn. Een breed aanbod dat schrijfweekenden, schrijfweken, maar ook losse workshops en online trainingen zal bevatten.

Onze insteek is dat je alleen die lessen volgt die jij denkt nodig te hebben, jij bent zelf degene die weet wat jij aan kennis kunt gebruiken.

En nog een leuke verrassing:
Wist je al dat iedereen deelnemer van een thrillermiddag **10% korting** ontvangt op de eerste schrijfmodule waarvoor je je aanmeldt?

En als extra nieuwtje: tijdens de Thrillermiddagen **verloten** we onder de deelnemers een online coaching gesprek met plan van aanpak voor de personal branding als auteur.

Voor de lezers: Ook lezers zijn van harte welkom op de Thrillermiddagen. Dus vind je het leuk om een kijkje in de keuken te krijgen van het schrijfproces, betrokken te worden bij de kracht van personages of de insteek van een thema. Kom dan zeker ook naar een van de Thrillermiddagen.

Jij krijgt dan **10% korting** op een van de lezersbijeenkomsten die we in het nieuwe jaar gaan organiseren en waar we een toffe goodiebag gaan weggeven.

"Het verhaal en de opbouw moet een lezer blijven triggeren"

Ga voor meer informatie naar www.thrilleracademie.nl of volg **ThrillerAcademie** op Facebook, Twitter of Instagram.

ThrillerAcademie

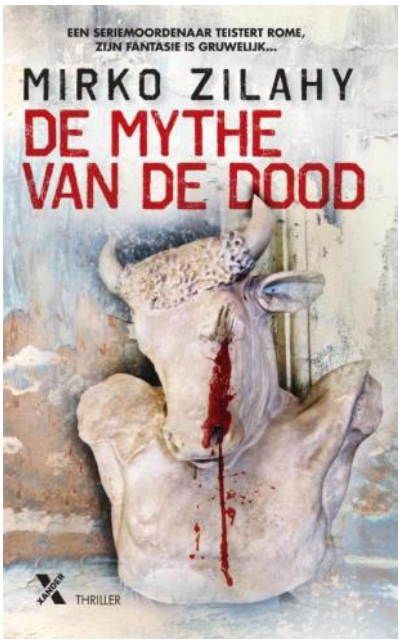

XANDER UITGEVERS AMSTERDAM

UITGELICHT

De mythe van de dood is het tweede boek van **Zilahy** dat ik lees. **Schaduw**, zijn in het Nederlands verschenen debuut, vond ik zeer interessant, zijn boeiende schrijfstijl maakte mij nieuwsgierig naar het volgende deel met Enrici Mancini in de hoofdrol.
Waar **Zilahy** met **Schaduw** in mijn optiek teveel gebruik maakte van uitgebreide beschrijvingen is dat in **De mythe van de dood** veel beter gedoseerd.
De schrijfstijl van **Zilahy** zorgt ervoor dat het boek van het begin tot het eind boeiend blijft, er wordt wel van de lezer verwacht om de aandacht er goed bij te houden, we hebben het hier zeker over een thriller op niveau.

De mythe van de dood, de titel zegt het al, gaat dus over een veelvoud aan moorden die allen gelinkt worden aan een mythe. Je moet als lezer tegen een stootje kunnen en het dierenleed wat hierin verwerkt is, maakt dat je af en toe echt gruwelt.

Er loopt een moordenaar rond die zo ziek is in zijn hoofd dat hij zo snel mogelijk gepakt dient te worden. Een verhaal waarin een mythe realiteit wordt, zorgt voor bizarre taferelen en wat zich langzaam, met kleine subtiele aanwijzingen, ontpopt tot een ongelofelijke ontknoping.

"De jongen kneep het beestje in zijn handpalm tot een grijze massa. Er stroomde een paarsrood straaltje uit, de ingewanden waren opengebarsten en de ongelovige ogen weg gedraaid. Verloren in de ijzige blik die hem aanstaarde."

Achteraf had ik nog beter op moeten letten, maar de schrijver heeft me zo in het verhaal weten te zuigen dat mijn alertheid wat afzwakte en ik alleen maar kon genieten van de schrijfstijl die gebruikt werd, dit slokte me echt helemaal op.
Ik kan wel zeggen dat **Mirko Zilahy** een schrijfstijl heeft die ik nog niet vaak ben tegen gekomen maar die zeker in mijn geheugen gegrift staat.

Het verhaal is opgebouwd uit vijf delen, elk deel bevat verschillende hoofdstukken die zich steeds op een andere plaats afspelen. Tussendoor lees je schuin gedrukte delen die zich in het hoofd van de moordenaar afspelen, dit maakt het psychologisch gedeelte tot een buitengewoon mooi geheel, je kijkt in het hoofd van een dader.
Buiten dit verhaal om is er ook weer voldoende aandacht voor de verdere ontwikkeling van de hoofdpersonages, zonder verder in detail te treden is de moordenaar dichterbij dan men denkt.

De mythe van de dood is voor mij een thriller die alle elementen voor een goede thriller bevat en krijgt dus dik verdiend **5 sterren**.

Bianca Maartense

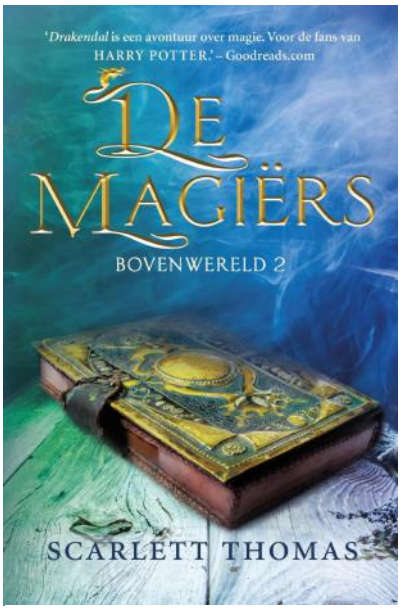

UITGEVERIJ De Fontein

Scarlett wilde al sinds haar zesde schrijfster worden, nou dat is gelukt! Ze werd zelfs door 'The Independent' uitgeroepen tot een van de beste jonge schrijfsters. Ze woont nu aan zee in een oud huis vol boeken, gaaf!

Achterflap
Fee vindt het fantastisch om in de bovenwereld te zijn, dus is ze ten einde raad wanneer haar vader de magische gastenkaart afpakt waarmee ze ernaartoe kan reizen. Pas als ze hem een exemplaar van *De Magiërs* kan overhandigen, krijgt ze de kaart terug. Intussen zoekt ook Albion Twistt, de rijkste man ter wereld, naar edities van het boek. Fee en haar vrienden vermoeden dat de Diberi er iets mee te maken hebben. Want de Laatste Lezer van zo'n populair boek is overal toe in staat – ook tot het bestormen van de Grote Bibliotheek in Drakendal…

Mijn mening
Het boek begint met de vader van Fee, Orwell Boekmans. Hij wil dat Fee voor hem een exemplaar van 'De Magiërs' weet te bemachtigen, hij wil dat zodat hij een flink geldbedrag krijgt en levenslang gratis energie.

Fee houdt ervan om in de bovenwereld te zijn, maar als haar vader haar gastenkaart afpakt waarmee ze tussen de twee werelden reist kan ze er niet meer heen. Niet meer naar huize Goedhart, naar Cosmo, Clothilde, Roland, Hendrik of Bertie?! Ondertussen is Izenea Prestigius bezig om Drakendal over te nemen door de Laatste Lezer te worden van het boek. Fee en haar vrienden gaan er alles aan doen om dat te voorkomen, koste wat het kost…

Ik vond het, net zoals het eerste deel, een superleuk boek om te lezen, het gaf me zelfs een soort van Harry Potter-gevoel. De hoofdstukken zijn niet al te lang wat wel prettig leest. Het is op een fijne manier geschreven, ik kon me de omgeving goed voorstellen. Ik raad wel aan deel 1 als eerste lezen, anders snap je de verhaallijn waarschijnlijk niet.

In het begin moest ik er wel weer even inkomen, nadenken waar het ook alweer over ging en wie wie was. Maar naarmate ik verder in het boek kwam, kwam het allemaal weer terug! Er staan geen plaatjes in het boek, wel kleine tekeningetjes bij het begin van het hoofdstuk maar dat is het dan ook. Dus over het algemeen vind ik dit een topboek en een echte aanrader!

Eindscore: **4 sterren**

Margot, 12 jaar

THRILLERS & MORE: GELEZEN IN AUGUSTUS

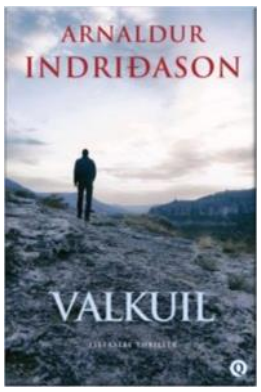

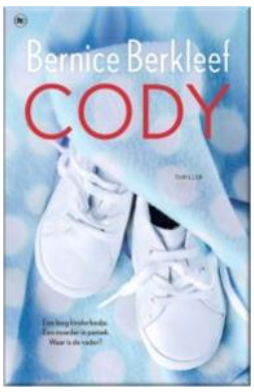

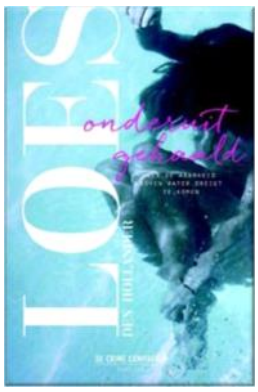

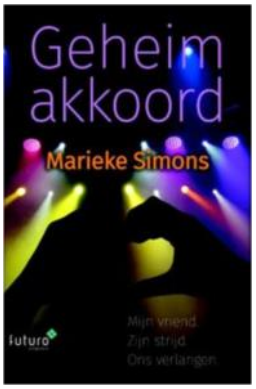

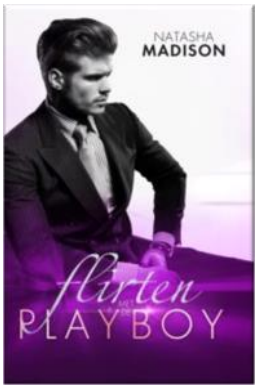

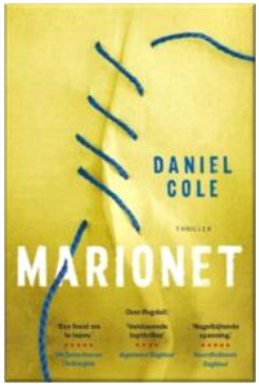

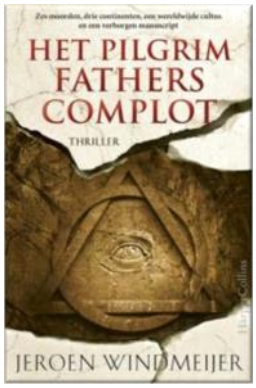

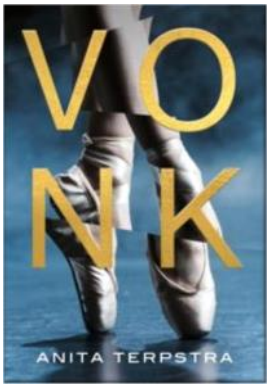

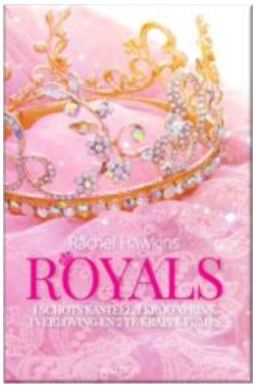

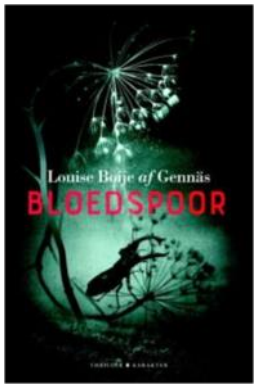

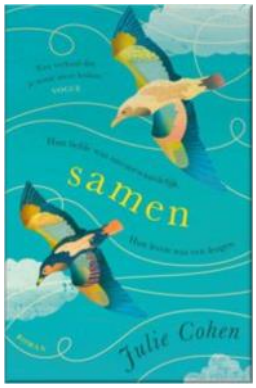

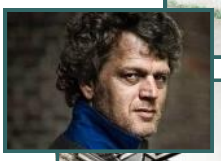

ONDER DE LOEP: JEROEN WINDMEIJER

In augustus nemen we **Jeroen Windmeijer** 'onder de loep'. Zijn nieuwe boek *Het Pilgrim Fathers-complot* verscheen 7 augustus bij uitgeverij HarperCollins en is het laatste deel van de Leidse trilogie. Hoogtijd om nader kennis te maken met deze verhalenverteller.

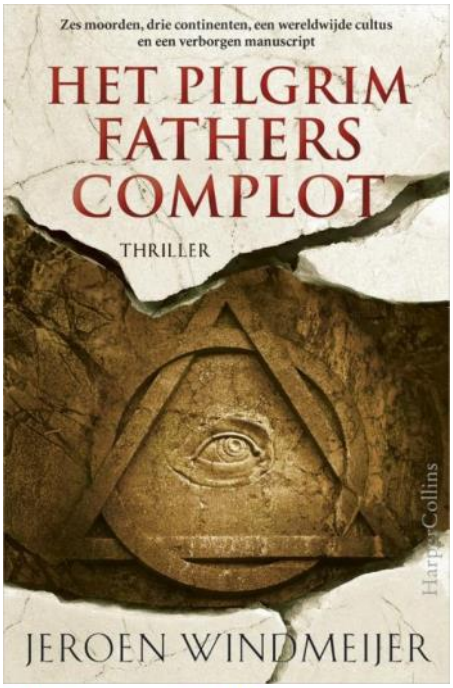

HarperCollins Holland

Waarom ben je gaan schrijven?
Ik heb het altijd heel erg fijn gevonden om te schrijven, van kinds af aan. Al op de lagere school had ik 'penvrienden' zoals dat toen heette met wie ik wekelijks schreef. Ik vond het leuk – en vind dat nóg – om te proberen je gedachten op een goede manier op papier te zetten, een gebeurtenis te beschrijven of te omschrijven hoe je je voelde. Later kwamen daar dagboeken bij, zo vanaf mijn middelbare schooltijd. Vanaf mijn studententijd ben ik veel gaan reizen. Dit was natuurlijk allemaal in het pre-internet tijdperk, dus dan schreef ik lange brieven naar huis en hield ik altijd een reisdagboek bij. Soms was het puur therapeutisch hoor. Dan voelde je je eenzaam of verloren, zo ver van huis in je eentje, en probeerde ik gewoon even weg te vluchten in het schrijven. Dat was dan een lijntje met de mensen thuis. Maar ik heb altijd plezier gehad puur in het schrijven zelf, als activiteit, het proberen goede woorden te vinden voor de gedachten in je hoofd en de gevoelens in je hart.

Pas tijdens het schrijven aan mijn proefschrift – ik ben gepromoveerd op een antropologisch onderzoek naar een Indiaanse bevolkingsgroep in Ecuador – ben ik fictie gaan schrijven. Ik denk dat ik behoefte had aan een tegenwicht voor het strikt wetenschappelijke karakter van wat ik toen aan het schrijven was. Alles wat je in je proefschrift beweert, moet je onderbouwen met literatuurverwijzingen en voetnoten natuurlijk. Ik begon toen met het schrijven van verhalen juist om die vrijheid van fictie te voelen, binnen de logische grenzen van je verhaal kun je dan in feite schrijven wat je maar wil. In het begin schreef ik over dingen die ik zelf meegemaakt had, zoals alle beginners neem ik aan. Ik weet nog goed dat ik een regel aan het deleten was, omdat wat ik geschreven had niet overeenkwam met hoe het echt gegaan was. Middenin die handeling stopte ik en dacht ik: maar dat maakt toch niet uit? Dat was echt een doorbraak voor mij. Ik heb in de tijd erna twee romans geschreven, maar daar is nooit iets mee gebeurd.

Wat is je favoriete plek om te schrijven?
Mijn vrouw en ik hebben allebei een eigen werkkamer in ons huis, helemaal ingericht naar onze eigen smaak met onze eigen boeken. Zij is vertaler van Turkse literatuur, inmiddels heeft ze zes of zeven boeken op haar naam staan. Mijn kamer is volgestouwd met boeken over godsdienst en filosofie, met aan de muur een enorm behang met de mozaïeken afbeelding van Jezus uit de Aya Sofia. Daar zit ik heel graag te werken, meestal met rustige klassieke muziek op de achtergrond, vaak de *Matthäus-Passion* van Bach, en met brandende wierookstokjes. Op mijn kamer ruikt het als in een katholieke kerk, hahaha. Ik heb ook speciaal van die echte kerkwierook gekocht.

Sinds enige jaren hebben we een moestuin aan de rand van Leiden met een tuinhuisje, waar je kunt koken en slapen, er is stromend water, alles, behalve wifi. Daar zit ik vanaf de lente heel graag. Ik heb dan de tuindeuren opengeslagen en kijk zo de groene tuin in waar het een drukte van belang is met vogels, vlinders en bijen. Tussendoor maak ik een wandeling of ga ik onkruid wieden. Om de zoveel tijd moet ik ook voor mijn eigen bijen zorgen, want ik ben imker. Maar dat is een bij-baan, hahaha.

Hoe waarheidsgetrouw wil je schrijven?
Mijn verhalen zouden waargebeurd kunnen zijn, in zoverre, ik wil dat ze zich afspelen in een herkenbare wereld. Dus als de hoofdpersoon rechtsaf slaat en een brug oversteekt, moet die brug daar in het echt ook wel liggen. Niet voor niets zijn bij alle drie mijn boeken wandelingen gemaakt, zodat je met de hoofdpersonen uit mijn boek mee kunt lopen. Onderweg krijg je historische informatie, dus je steekt er ook nog wat van op. We zijn nu zelfs bezig om wandelapps te ontwikkelen die via Izi.travel gratis beschikbaar komen. Aan de hand van de app kun je door Leiden wandelen waarbij je op historische plekken informatie krijgt, maar ook mij kunt horen voorlezen uit het boek omdat een bepaalde scène daar plaatsvindt.

Verder speel ik als schrijver natuurlijk graag een spel met de geschiedenis, anders kun je net zo goed een non-fictie boek gaan schrijven. Voor al mij boeken heb ik tot nu toe telkens ongeveer een half jaar een intensieve studie van mijn onderwerp gemaakt: Petrus, Paulus en voor mijn nieuwe boek de Pilgrim Fathers. Wat ik dan probeer is om de witte vlekken, die al die geschiedenissen hebben, op een fantasievolle maar toch aannemelijke manier in te vullen,

een beetje *what if…* Een mooi compliment kreeg ik van een Leidse hoogleraar Nieuw-Testament, die mij over *De bekentenissen van Petrus* schreef: 'jouw versie van het verhaal is net zo (on) aannemelijk als de officiële versie'.

Ben je bang dat je teveel wilt uitwijden?
Na die studie van een half jaar heb ik telkens in zes maanden de eerste versie van het boek geschreven, soms wel 500 computerpagina's! Bij *Het Pauluslabyrint* bijvoorbeeld is daar tussen de 20-25% van verdwenen, een lastig onderdeel van het schrijfproces. Mijn redacteur van HarperCollins, Lisanne Matthijssen is 'streng maar rechtvaardig'. Uiteindelijk heb ik als schrijver het laatste woord, maar in het algemeen buig ik voor haar ervaring en voor haar grote inzicht in wat een verhaal nodig heeft om goed verteld te worden. Ook heb ik een heel goede eindredacteur, Lidia Dumas, die ontzettend scherp is, zowel op detailniveau als op grote lijnen.

Ik heb de neiging uit te wijden. Er zijn mensen die vinden dat ik dat te veel doe, maar dan denk ik, dan is mijn boek gewoon niet geschikt voor jou. Umberto Eco schrijft in *De naam van de Roos* soms ook pagina's over middeleeuwse ridderordes en godsdienstige twisten – dat wordt ook niet door iedereen gewaardeerd. Maar veruit de meeste mensen kunnen dit in mijn boeken waarderen, juist omdat dit mijn thrillers uittilt boven het gemiddelde niveau denk ik. Ik lees veel thrillers, maar vaak vind ik die uiteindelijk wat teleurstellend. Ja, op de laatste bladzijde ontdek je dat de butler het toch gedaan heeft en dat had je helemaal niet verwacht, maar dan sla je het boek dicht, en dan? Je bent voor even vermaakt, net als bij een Hollywoodfilm, maar ik wil uiteindelijk meer van een boek. En ik wil mijn lezers ook meer bieden dan een paar uur vermaak. Misschien kun je mijn boeken beter omschrijven als 'Filmhuisboeken', misschien wat moeilijker dan gemiddeld, met wat meer uitweidingen, maar uiteindelijk steek je er nog wat van op ook – los van dat ik een spannend verhaal geboden heb.

Hoe lastig is het om een verhaal te schrijven dat deels waar gebeurd is en deels verzonnen? Of is het juist een bevrijding om als auteur aan de haal te gaan met de feiten?
Ik weet niet of ik een echte historische roman zou kunnen schrijven, dan zou ik mezelf waarschijnlijk toch te veel gevangen voelen, te weinig vrijheid hebben. Ik vind het wél leuk om een historisch gegeven als uitgangspunt te nemen en vanaf daar te bedenken wat er had kunnen gebeuren. Of wat er misschien wel echt gebeurd is, maar buiten de geschiedenisboeken is gebleven, onder het tapijt is geschoven. Zo loop ik al heel lang rond om een roman te schrijven over de laatste dagen van Jezus. Ik wil dan uitgaan van de verhalen in het Nieuwe Testament, maar daar dan mijn eigen draai aan geven. Alleen maar het verhaal navertellen dat al bekend is, zou ik dan saai vinden. Maar een bepaald uitgangspunt zoals het verhaal rond de apostel Petrus of de geschiedenis van de Pilgrimfathers geeft mij wel een broodnodig kader waarbinnen mijn verzonnen verhaal zich vervolgens af gaat spelen.

Maar om antwoord te geven op je vraag, ja het is bevrijdend om als auteur aan de haal te gaan met de feiten, maar dan wel binnen bepaalde grenzen. Ik vind het zelf geweldig om al schrijvend te merken dat het verhaal een bepaalde kant opgaat. Op de beste momenten heb je soms bijna het idee dat het verhaal zich aan jóu vertelt en dat jij het alleen maar op hoeft te typen. Je laat je meevoeren op de stroom – letterlijk een *flow* – en dan ben je soms echt verrast naar waar het verhaal je heen voert.

Wil je de lezers ook aan het denken zetten?
Ja. Ik ben leraar op een middelbare school in Leiden, ik geef maatschappijleer en godsdienst, hoewel ik zelf niet gelovig ben. En leraar ben ik in hart en nieren, dus ook in mijn boeken wil ik onderwijzen. Zelf wil ik dus ook eigenlijk altijd iets opsteken als ik een boek lees, iets nieuws leren. Als ik nu naar mijn drie boeken kijk, denk ik dat de rode draad is dat ik de kracht van verhalen wil laten zien. Uiteindelijk houdt iedereen van verhalen. Ook een drukke HAVO 4-klas krijg je stil als je begint met: 'Er was eens een koning en die had twee zoons…' Omdat al die leerlingen ook wel aanvoelen dat die koning dood gaat en er dan dus een probleem ontstaat: wie wordt de nieuwe koning? Het willen vertellen van verhalen en het willen luisteren daarna zit in ons DNA denk ik. Vanaf de vroegste geschiedenis van de mensheid verzamelden mensen zich 's avonds rond het vuur om naar elkaars verhalen te luisteren.

Verder wil ik graag meegeven dat iets niet waargebeurd hoeft te zijn om waar te zijn. Ik kan naar een film kijken en ontroerd raken, terwijl ik natuurlijk ook wel weet dat het acteurs zijn die een door iemand anders geschreven tekst uit het hoofd geleerd hebben, dat er camera's omheen staan, microfoons, lampen et cetera. Maar toch weerhoudt dat me er niet van dat ik aan het eind met tranen in mijn ogen zit, omdat het ging over iets wat ik herkende uit mijn eigen leven, iets dat me aansprak. Het is dan wel niet waargebéurd, maar er zat wel een bepaalde wáárheid in. Dat kun je ook hebben met een liedje, een gedicht, een toneelstuk. Daarom is het voor mij ook helemaal niet belangrijk of Jezus bijvoorbeeld al die dingen echt gedaan en gezegd heeft zoals die in het Nieuwe Testament beschreven staan. Zelfs of hij bestáán heeft, is in feite een non-issue. Met zijn leven en zijn verhalen is hij een bron van inspiratie voor miljarden mensen, als tweeduizend jaar. Een verhaal als De Verloren Zoon is en blijft schitterend, hoe vaak je het ook leest. Het is typisch zo'n verhaal dat met je meegroeit, net trouwens als alle verhalen van Jezus – je leest er telkens weer iets anders in, afhankelijk van de levensfase waarin je je bevindt.

Wat mij betreft sla je dan ook helemaal de plank mis als je die verhalen letterlijk gaat nemen, zo van: zo en zo is het gebeurd, dat en dat is ermee bedoeld. Vanaf dat moment heb je een reden om mensen, die jouw enig juiste interpretatie niet delen, terecht te wijzen en uiteindelijk zelfs de hersens in te slaan – want zij zijn fout en jij hebt het bij het rechte eind. Dat is een bron van intolerantie, die aan de basis ligt van heel veel problemen waar we op dit moment in de wereld mee te maken hebben.

Je geeft les op school, hoe kijken je leerlingen naar je boeken?
In het algemeen zijn mijn leerlingen daar niet erg mee bezig hahaha. Wat veel leerlingen nog wel willen weten is hoeveel ik ermee verdien. Of waarom ik nog steeds les geef als ik ook geld verdien met schrijven. Maar leerlingen mogen mijn boeken lezen voor hun lijst en verschillende doen dat ook. Ik heb al een paar keer meegemaakt dat ik via Messenger een berichtje kreeg van leerlingen, vlak voor hun mondeling, met vragen als: 'tot welke stroming behoort uw boek' of 'wat zijn de hoofdthema's van uw boek'? Dat is wel grappig natuurlijk. Er zullen niet veel schrijvers zijn die je zo vlak voor je mondeling nog even kunt benaderen. Verder komen leerlingen wel eens met een boek op school met de vraag het te signeren voor een van hun ouders of voor hun opa.

Is het makkelijker objectief naar het verleden te kijken zonder de ballast van een geloof?
'De ballast van het geloof' klinkt zo negatief, maar het is wel waar dat je vrijer bent tijdens het lezen van de bijbel als je niet gelovig bent denk ik. Je durft gemakkelijker bepaalde

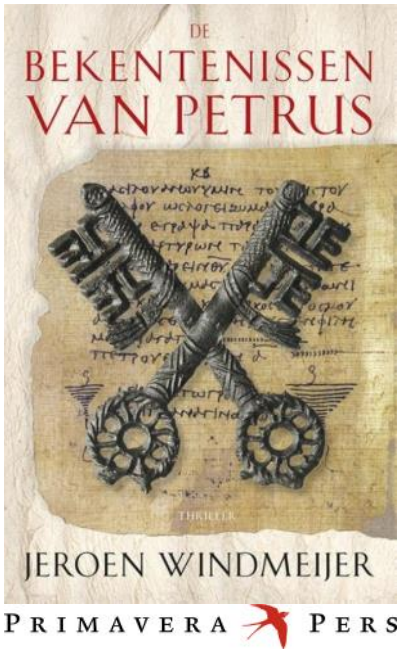

ongemakkelijke vragen te stellen, omdat je niet bang hoeft te zijn dat een even ongemakkelijk antwoord erop eeuwige consequenties heeft voor je ziel. De Bijbel zit vol tegenstrijdigheden bijvoorbeeld, dat is ook zoiets. Volgens de evangelisten Lucas en Mattheüs werd Jezus in Bethlehem geboren, volgens Marcus en Johannes in Nazareth. Die twee feiten kun je op geen manier met elkaar verenigen. Dus als je gelooft dat de Bijbel het letterlijke woord van God is, heb je een probleem. Als je het ziet als een literair werk dat uiteindelijk mensenwerk is, kun je accepteren dat schrijvers zich vergist hebben. Of neem de genealogie van Jezus. Hele lijsten met namen staan er, vanaf Adam en Eva af, via koning David tot aan Jezus toe, om te bewijzen dat Jezus volgens de profetie echt uit het Huis van David stamde. Maar die afstammingslijn loopt via Jozef, waarvan de evangelisten nu juist beweren dat hij níet de vader was van Jezus. Dus die genealogie is daarmee in een klap waardeloos. Eeuwenlang wringen theologen zich in de meest lastige bochten om dit verklaard te krijgen, maar uiteindelijk kom je daar niet uit natuurlijk. Net als de ark van Noach, zodra je die verhalen letterlijk gaat nemen, moet je echt het gezond verstand overboord zetten om die nog kloppend te krijgen. **Maarten 't Hart** heeft er kostelijk en met verstand van zaken over geschreven in *Wie God verlaat, heeft niets te vrezen* en *De bril van God*.

De bekentenissen van Petrus en Het Pauluslabyrint gaan over, de misvatting van, het ontstaan van een wereldwijd geloof. Waarom juist dit verhaal?
In het geval van Petrus bijvoorbeeld is het fascinerend dat de belangrijkste leerling van Jezus halverwege het verhaal in het vijfde Bijbelboek *De Handelingen van de apostelen* ineens van het toneel verdwijnt, zonder dat er iets gezegd wordt over wat er met hem gebeurd is. Het officiële verhaal is dat hij naar Rome is gegaan en daar uiteindelijk ondersteboven gekruisigd is. Op zijn graf zou dan de Sint Pieter gebouwd zijn, waardoor Jezus' profetie over Petrus uitkwam. Petrus heette eigenlijk Simon, maar Jezus gaf hem een nieuwe naam, 'Petrus', hetgeen 'rots' betekent. 'Op jou zal ik mijn gemeenschap bouwen'. Maar als je je ook maar een héél klein beetje in die geschiedenis verdiept, dan ontdek je dat er nog geen snippertje bewijs is dat Petrus ooit in Rome geweest is. De enige bron is een apocrief boek, *De Handelingen van Petrus*, waar ook pratende baby's, vliegende mensen en pratende honden in voorkomen! **Fik Meijer** heeft er een prachtig boek over geschreven, *Petrus*. Ik vind het fascinerend dat dit verhaal, dat aantoonbaar 100% legende is, zo breed geloofd wordt en onder meer de basis is geworden van een wereldwijd geloof, het rooms-katholicisme, dat op dit moment door meer dan een miljard mensen aangehangen wordt.

Of Paulus, zonder wie het christendom een kleine sekte in Palestina was gebleven, die waarschijnlijk was verdwenen na 70 na Chr. toen Jeruzalem door de Romeinen verwoest werd. Hij is de eerste die de christelijke ideeën op papier zet en zich op de niet-joodse wereld richt. Let wel, het zijn zíjn ideeën want hij heeft Jezus nooit ontmoet en bovendien was Jezus helemaal niet geïnteresseerd in niet-Joden. Hij is dingen gaan verkondigen waar Jezus als joodse rabbi nooit achter zou hebben gestaan zoals het loslaten van de spijswetten of het niet langer verplicht stellen van de besnijdenis.

Ik vind het dus interessant om in die geschiedenissen te duiken, omdat ze door zo ontzettend veel mensen voor wáár gehouden worden, terwijl daar heel weinig van over blijft als je ook maar een klein beetje aan de oppervlakte ervan schraapt.

Het Pilgrim Fathers-complot beslaat een bepalende periode in de geschiedenis, waarbij Leiden een belangrijke rol speelt. Niet iedereen is hiermee bekend, geeft je dat ook extra motivatie om de lezer wat bij te leren?
Ja, klopt. De vorige zomer zijn mijn vrouw en ik met onze dochter naar de VS gegaan zodat ik onderzoek kon doen voor mijn nieuwe boek over de Pilgrims. We hebben onder meer Boston bezocht en de Plymouth Plantation, een Archeon-achtig openluchtmuseum waar ze een dorp hebben nagebouwd zoals het er rond 1620 uitgezien moet hebben – bewoond door de Pilgrims die daar toen op de kust landden. Hoewel de mensen die ik sprak wel wisten dat de Pilgrims uit Engeland gevlucht waren omdat ze vanwege hun geloof vervolgd werden en naar Nederland trokken, wisten toch niet veel mensen dat ze er elf jaar gewoond hadden (van 1609-1620). Veel van de ideeën die ze uit Leiden én uit Nederland meenamen zijn de basis gaan vormen van de Verenigde Staten, zoals de vrijheid van meningsuiting, godsdienst en drukpers, het burgerlijk huwelijk, de scheiding van kerk en staat. Er zijn ook sterke aanwijzingen dat de maaltijd van Thanksgiving sterk geïnspireerd is op de dankmaaltijd die in Leiden gehouden werd na het verdrijven van de Spanjaarden in 1575 – nu eten we in Leiden nog steeds hutspot op drie oktober en haring met wittebrood.

De rode draad in mijn boek is een document dat gevonden is in het archief van Erfgoed Leiden en Omgeving. Een anoniem gebleven Pilgrim verhaalt daarin van de tijd van de Pilgrims in Leiden, waarbij ik mijn eigen draai aan dat verhaal geef.

Dus ik wil de mensen inderdaad iets vertellen over de geschiedenis van de Pilgrims – en aan de Engelsen en Amerikanen iets over de rol die Nederland, en dan met name Leiden, gespeeld heeft in dit hele verhaal. Het boek gaat vertaald worden in het Engels, zodat het goed beschikbaar is voor een breed publiek als in 2020 het 400e herdenkingsjaar gevierd wordt van het vertrek van de Pilgrims uit Europa en hun aankomst op de kust van Cape Cod.

Zou je ook een verhaal over de Spaanse bezetting(en) van Leiden willen schrijven, of is dit juist een te voor de hand liggend thema?
Nee, geen voor de hand liggend thema. Er zit heel veel geschiedenis en veel dramatiek in, dus er valt genoeg over te schrijven. Misschien zou ik het moeten proberen, bedankt voor de suggestie, hahaha. Maar ik weet niet of dat helemaal mijn terrein is. Het moet dat historisch wel heel accuraat zijn, en dat zou me te veel beperken Ik krijg nu al mails bijvoorbeeld van mensen die zeggen dat het niet klopt dat ik in *Paulus* iemand op een paard

laat rijden terwijl hij voeten in stijgbeugels heeft, want die kwamen pas zo veel eeuwen later. Je tekst komt dan echt onder een vergrootglas en iedereen die zijn of haar leven heeft gewijd nét aan dat kleine stukje geschiedenis klimt dan onmiddellijk in de pen!

Je boeken worden vertaald en zelfs verfilmd. Kun je het zelf nog bevatten wat er allemaal op je afkomt?
Het is nog steeds heel onwerkelijk allemaal. Vooral omdat ik het combineer met een baan als leraar – ik ben wel een dag minder gaan werken overigens, drie in plaats van vier. Maar zo sta ik voor de klas en het volgende moment is er een fotoshoot of moet ik mijn smoking ophalen voor het Boekenbal. Ook de vertalingen die gaan verschijnen deze zomer: Petrus in het Tsjechisch en Paulus in het Engels in Canada, de VS en Engeland. En Paulus is ook verkocht aan Duitsland. Verder worden er luisterboeken gemaakt, komt er een dwarsligger, zijn er die wandelapps dus en zijn inderdaad de filmrechten verkocht. Het went echt nooit en ik hoop dat ik ook nooit blasé zal worden door het succes. Intussen schrijf ik gewoon maar door, want dat is waar ik uiteindelijk gewoon vreselijk veel plezier in heb.

Stel dat jij Indiana Jones bent, wat is dan jouw heilige graal?
Sinds mijn studententijd lees ik veel over aliens, ufo's, buitenaardse beschavingen et cetera. Dat heeft me altijd mateloos gefascineerd, het is een soort moderne mythologie in ontwikkeling. Ik was altijd groot fan van de *X-Files* en kijk op *Discovery* graag naar documentaires over ontvoeringen door aliens, UFO-waarnemingen, theorieën over hoe de mens hier gebracht is met ruimteschepen van andere planeten. Dus voor mij, als Indiana Jones, zou de heilige graal dan zijn het ontdekken van het definitieve bewijs voor het bestaan van buitenaards leven. En dan natuurlijk zelf ontvoerd worden, hahaha. Hoewel ik dan waarschijnlijk niet zo heldhaftig zou zijn want ik durf al niet eens in een achtbaan op de Efteling of Drievliet! Dus laat staan dat ik tot stoere daden zou komen terwijl ik met lichtsnelheid door het heelal zoef.

Een stad is altijd in ontwikkeling. Wat vind jij hoe we met ons historisch bodemgoed moeten omgaan. Vooral bij nieuwbouw gaat er veel van het verborgen verleden verloren. Moet dit juist bewaard blijven of is inventariseren en documenteren voldoende?
We leven in een heel dichtbevolkt land dus het kan bijna niet anders. Hier in Leiden is het letterlijk zo dat als je een schep in de grond steekt, je archeologische vondsten doet. Dat is ook zo'n schitterend verhaal. Vorige maand deden Leidse archeologen een geweldige vondst tijdens een opgraving aan de rand van Leiden, op de plek waar het oude universitaire studentensportcentrum was. Eerstejaars studenten archeologie deden er aan mee. En wat denk je? Een eerstejaars studente vindt op de allereerste dag van haar allereerste practicum twee zevende-eeuwse skeletten, compleet met een zwaard en sieraden. Echt fantastisch! Dat kind kan direct stoppen op haar hoogtepunt natuurlijk, hahaha, want heel veel beter dan dit gaat het niet worden ben ik bang. En ik heb daar jaren gevoetbald, terwijl een of twee meter onder ons die skeletten lagen.

De vondsten zijn in zijn geheel, compleet met de aarde eromheen, uitgestoken om voorzichtig elders onderzocht te worden. Ik vind het al mooi dat archeologen de tijd krijgen om eerst hun onderzoek te doen. We kunnen moeilijk van heel Nederland een openluchtmuseum gaan maken natuurlijk.

De vergelijking met Dan Brown is natuurlijk snel gemaakt. Was het ook jouw inspiratie?
Absoluut, ik heb al zijn boeken met heel veel plezier gelezen. Zijn laatste boek, *Oorsprong*, was alleen wel een enorme teleurstelling: Robert Langdon is in een museum waar een moord wordt gepleegd en samen met een heel knappe vrouw weet hij nog maar net te ontsnappen terwijl een katholieke moordenaar hen op de hielen zit. Af en toe moest ik echt op het omslag kijken om te checken dat ik toch echt niet de *Da Vinci Code* aan het lezen was!

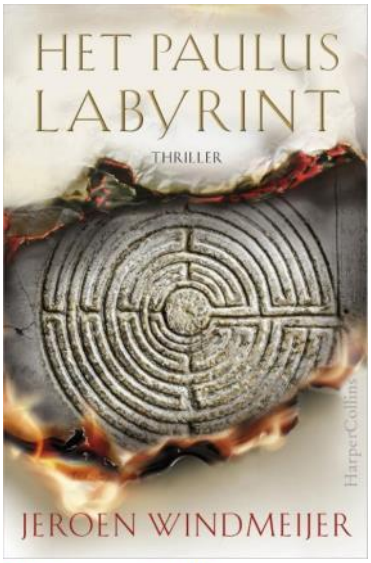

HarperCollins Holland

Maar ik heb heel erg veel bewondering voor de snelheid van zijn boeken, er staat geen zin te veel in eigenlijk. Alles staat ten dienste van het plot. De thema's die hij aansnijdt, vind ik ook altijd leuk en goed gevonden. Wel vind ik dat hij soms wel erg bezig is met het *bashen* van het geloof in het algemeen en van het christendom in het bijzonder. Zelf probeer ik dat te vermijden. Daarom vond ik het zo mooi dat *Vrij Nederland* in de Thrillergids over me schreef: '(…) subtieler dan Dan Brown en met meer respect voor religie'. Maar zijn boeken, en religieus getinte thrillers van andere schrijvers, zijn **absoluut** een belangrijke bron van inspiratie voor me geweest en zijn dat nog.

Hoe systematisch ga je te werk? Heb je een volledig idee waar je heen wilt of wordt dit pas duidelijk tijdens het schrijven?
Voor alle drie de boeken heb ik dus eerst een half jaar research gedaan. Veel boeken gelezen of herlezen, veel op internet rondgestruind en veel filmpjes op Youtube bekeken, bijvoorbeeld documentaires of presentaties van rabbi's of theologen over geloof. Het idee waarmee ik de studie ben gaan doen, rijpt meer en meer tot ik op het moment kom dat ik er klaar voor ben om te gaan schrijven. Tot nu toe had ik telkens het einde van het boek in mijn hoofd en ook wel de beginscène, maar voor de weg daartussen in had ik nog niets uitgewerkt. Het verhaal groeit organisch, al schrijvende, en de ene scène roept de volgende op. Ik schrijf dus heel snel, soms wel een hoofdstuk van 10 of 15 pagina's op één dag. En als het dan goed gaat, zit je op een goed spoor en wordt je voortgestuwd door de innerlijke logica van het verhaal. Hoe verder je komt, hoe minder kanten je op kunt uiteindelijk, maar het is me altijd gelukt al schrijvend een uitweg te vinden. En vaak kun je dan weer dingen gebruiken die je eerder opgeschreven hebt! Bij het herschrijven gooi je dan heel veel weg en kun je gerichter vooruitwijzingen in je boek gaan stoppen omdat je dan pas weet hoe het verhaal afloopt.

Voor mijn nieuwe boek, dat zich in Bolivia afspeelt, heb ik voor het eerst echt een schema gemaakt: drie delen van telkens acht hoofdstukken met per hoofdstuk omschreven wat er zo ongeveer gebeurt. Mijn manier van werken heeft iets inefficiënts en levert mijn redacteur ook heel veel extra werk op, omdat er na de eerste versie veel omgegooid moet worden. Als je van te voren beter nadenkt over wat je op wilt schrijven, bewandel je wellicht minder paden die nergens toe leiden. Ik weet nog niet hoe dat gaat werken. Uiteindelijk heeft

iedere schrijver zijn eigen werkwijze. Sommigen zijn jaloers op mijn grote productie op één dag, maar dat zijn dan weer mensen die één pagina schrijven die dan ook direct goed is. Uiteindelijk ben je dan allebei misschien evenveel tijd bezig geweest, maar ieder volgens een eigen tempo en plan. Dit snelle schrijven, waarbij mijn vingers soms het tempo van mijn gedachten niet bij kunnen benen, is misschien wat voor mij het beste werkt, we gaan het zien.

In De bekentenissen van Petrus en Het Pauluslabyrint schroom je er niet voor wat heilige huisjes omver te werpen: systematisch weerleg je voor waarheid aangenomen feiten en zaag je de poten onder het Christendom vandaan. De basis van het Christendom is feitelijk het resultaat van wraakgevoelens van een man die zijn liefde voor een vrouw niet beantwoord zag. Hoe reageert men op je verhalen?
Ik werk op een christelijk lyceum met best wat vrome collega's om het zo maar te zeggen en veel leerlingen met een christelijke achtergrond. Maar ook die collega's lezen mijn boeken graag, sommigen hebben mijn boeken al meerdere keren cadeau gedaan, soms zelfs aan hun eigen dominee. Of er zijn Bijbelse leeskringen die mijn boeken lezen, als studie en als vermaak, om er met elkaar over te discussiëren. Het verhaal over Paulus, die wraak had willen nemen op de joden, omdat de dochter van de hogepriester hem afgewezen had, heb ik niets eens zelf verzonnen. In een tweede-eeuws evangelie van de Ebionieten – die volgens veel geleerden de echte christenen zijn, namelijk joden die Jezus als leraar accepteren zonder dat ze geloven dat hij God was – komt dit verhaal al voor!

Het gaat me er helemaal niet om om gelovige mensen te ontmaskeren of ze op hun nummer te zetten. Ik merk dat ook aan de reacties. Dat bijvoorbeeld een moeder na een ouderavond even naar me toekomt om te vertellen dat mijn boek haar 'in de war' heeft gebracht, maar dat haar geloof nog wel fier overeind staat.

Mensen vóelen ook dat het er mij niet om te doen is om wie dan ook belachelijk te maken. Zelf ben ik eindeloos gefascineerd door Jezus en kan ik altijd over hem lezen, zowel in de Bijbel als in boeken over hem. Ik denk niet dat ik ooit genoeg van Jezus zal krijgen.

Het Pilgrim Fathers-complot brengt ons naar Amerika en andere exotische plaatsen. Welke grenzen wil jij nog verleggen?
Op mijn computer heb ik nog hele stukken staan van romans waar ik nooit mee verder gegaan ben. Ik heb zeker vier, vijf boeken zo, van sommige heb ik een pagina of 30-40 geschreven, van andere wel meer dan 100. Maar die zijn helemaal anders dan wat ik tot nu toe gepubliceerd heb. Geen thrillers dus, maar meer novelles of romans. Omdat ik nu natuurlijk in de eerste plaats bekend ben als thrillerschrijver wil ik die nog even laten liggen. Het is ook verwarrend wellicht als je opeens met iets anders komt.

'Geschiedenis wordt geschreven door de overwinnaars.' Wil je met je verhalen ook iets rechtzetten?
De verliezers laten in het algemeen geen geschriften na omdat ze letterlijk onder de zoden gestopt zijn, of omdat hun versie gewoon verloren gaat in het grote verhaal van de overwinnaar dat uiteindelijk een soort waarheidsgehalte krijgt. Ik wil inderdaad met mijn verhalen laten zien dat er voor iedere geschiedenis die we kennen – en ik richt me dan in de eerste plaats op het christelijke verhaal – er ook een andere kant is, die vaak minder bekend is.

Het christendom is als winnaar uit de strijd gekomen, maar er waren talloos veel godsdiensten in het Midden-Oosten in die tijd die een god kenden die in het voorjaar stierf – meestal rond 21 maart – en dan drie dagen dood was. Dan stond hij weer op en vierden mensen dat hij weer tot leven gekomen was. In heel veel culturen maakten mensen broden of koeken in de vorm van hun god die ze vervolgens op aten om zo deel te krijgen aan zijn kracht. Die dronken wijn dat zijn bloed symboliseerde. De natuur leek dood, maar was toch weer tot leven gekomen! De god, vaak een graangod of een andere vegetatieve god, was gestorven zoals een graankorreltje in de aarde, maar was weer boven de grond gekomen en bracht weer nieuwe graankorrels voort in de vorm van maïskolven. Doordat die graankorrel zich 'opgeofferd' had – was 'gestorven' in de grond – hadden de mensen weer te eten en konden ze leven.

En dan is het bijzonder dat als je jouw versie van het verhaal – Jezus die in de lente dood gaat en opstaat en wiens lichaam en bloed zijn volgelingen eten en drinken – bestempelt als 'waarheid' en al die andere versies tot mythologie verklaart. Dat is zoiets als wanneer iemand die in Sinterklaas gelooft tegen iemand, die de Kerstman aanhangt, vertelt dat de Kerstman niet bestaat.

De christelijke versie van het lenteverhaal is gaan domineren, maar het was maar een van de verhalen die toen verteld werden. Door toevallige omstandigheden, zoals het genie van Paulus en de bekering van keizer Constantijn tot het christendom, is het een wereldreligie geworden. Voor hetzelfde geld hadden we een heel andere god aanbeden in het Westen, zoals Mithras bijvoorbeeld of Osiris, wie zal het zeggen?

Het Pilgrim Fathers-complot is het einde van de Leidse trilogie. Heb je al ideeën voor een nieuw verhaal?
Ja, op dit moment loop ik rond met twee ideeën voor nieuwe trilogieën. Van HarperCollins heb ik nu drie (!) nieuwe boekcontracten gekregen voor de volgende serie. Voor mij is het echt geweldig dat de uitgever zo'n groot vertrouwen in mij heeft en het zó ziet zitten in mij!

Ik heb drie synopsissen ingeleverd en alle drie de boeken gaan zich afspelen in Latijns-Amerika, waar ik jaren gewoond heb, als student, als promovendus en later ook als reisleider. Het eerste boek gaat over Bolivia en heeft offers als thema, offers aan Moeder Aarde maar ook offers in een meer brede zin van het woord. Het tweede boek speelt zich in Guatemala en het derde in Mexico. Ik heb de ideeën al uitgewerkt, maar die houd ik nog even voor me… Daarna ligt er een trilogie op stapel die in het Midden-Oosten gesitueerd is: Egypte, Israël en Turkije – die heb ik ook al min of meer uitgewerkt. Het ontbreekt me niet aan ideeën, maar aan tijd.

Auteurfoto: HarperCollins Holland
Foto Leiden American Pilgrim Museum: Jeroen Windmeijer

THRILLERS & MORE: GELEZEN IN AUGUSTUS

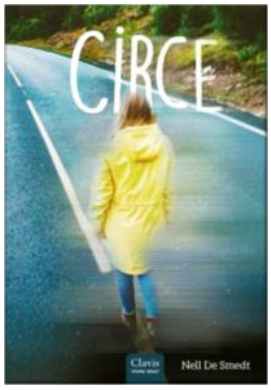

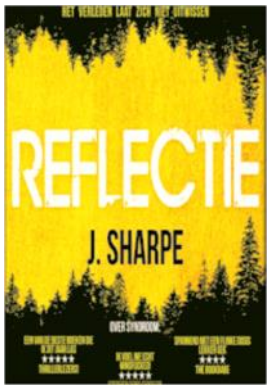

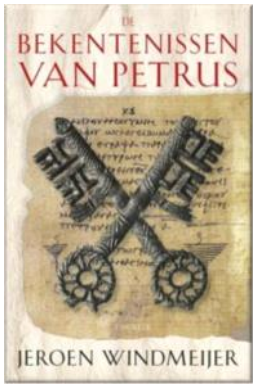

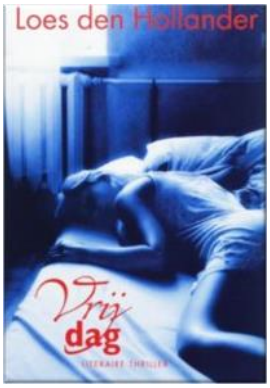

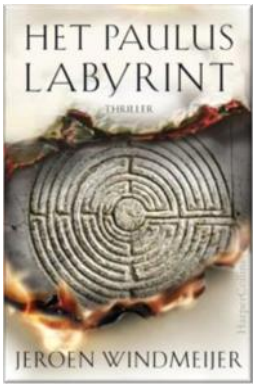

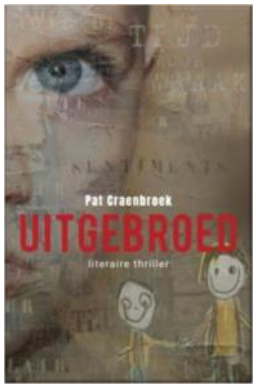

COLUMN

De vergankelijkheid van het leven | Pat Craenbroek

Foto: Uitgebroed.com

Ik zag het prachtige jonge kopje een paar dagen geleden op facebook opduiken. Kort, donkerbruin haar, groen ogen. Mijn god, wat oogt ze jong, dacht ik en ik stuurde haar een vriendschapsverzoekje. Ik zette er ineens een complimentje bij en voegde eraan toe dat ik hier nooit de tiener met de lange blonde wilde haardos in zou herkend hebben.

Haar antwoord was onthutsend en zette me meteen op mijn plaats: "O, dank je wel. Fijn jou te zien. Mijn haren: Ja, dat komt door de chemo." We praatten wat verder en ze vertelde dat ze tweemaal door borstkanker was getroffen, zware chemo, een reconstructie die was gaan ontsteken en weer was weggehaald. En dan was er nog iets met haar ogen… Het was even slikken. Daarna voegde ze eraan toe: "Maar hé! Hoe leuk dat jij een boek hebt geschreven, dikke proficiat!"

Ik slikte weer en dacht toen meteen: Hoe relatief is alles toch… Ik antwoordde haar met de nodige bedankjes maar voegde eraan toe: "Wel, als je me een paar jaar eerder op facebook zou hebben gespot, zou je mijn toenmalige blog gezien hebben, waarin ik als een leeuwin voor mijn zoon aan het vechten was. Je zou er alles gelezen hebben over angstige nachten op intensieve zorgen, het afdweilen van de hulpverlening, het leuren met mijn zoon en de hulp die nooit kwam. Je zou gelezen hebben hoe ik hem op een dag vroeg hoe hij begraven wilde worden? Je wist maar nooit…mocht het eens niet goed met hem aflopen. Kerkelijk of niet? Begraving of crematie? En ook: Moet je vader erbij zijn? Conversaties tussen een 20-jarige en zijn moeder. Onwerkelijk, voor mij toen dagelijkse kost. Nog een paar jaar eerder zou je een vrouw gezien hebben die fanatiek aan het sporten was gegaan, die de ambitie koesterde om een marathon te lopen en die zowat 25 kilo lichter was. Blessures kwamen en gingen. Extra gewicht kwam, en ging niet. Nog een paar jaar daarvoor was er weer die vrouw die tegen de eenzaamheid vocht, de bittere pil van een ellendige echtscheiding verterend…"

Terwijl ik dit neerpende dacht ik hoe vergankelijk alles toch is. Wat het ene moment het meest belangrijke, alles omvattende element in je leven is, wordt even later triviaal. Ik dacht ook meteen terug aan die ene lijkschouwing, het was zelfs niet mijn eerste, ik was in die tijd aan de slag was als gerechtsarts. Het was een opgraving, een lichaam van een schoonheidskoningin dat jaren na overlijden extra onderzoek nodig had. Vergankelijkheid had zich niet beter kunnen tonen. Van schoonheid was niets meer te bespeuren. Als gerechtsartsen werden we keer op keer met de neus op de feiten gedrukt, het proces van afsterven van cellen en organen dat een paar uur na de dood start. Hoe schoonheid en uiterlijk vertoon van de kaart worden geveegd wanneer de dood haar hoofd om de hoek steekt.

Sommige zaken staan me nog zo bij, zoals dat van een lichaam, of beter een romp in een vuilniszak, begraven in een aardappelveld. Ik zie het nog zo voor me. Het was in de tijd dat iedereen aan het zoeken was naar de vermiste meisjes en waarbij we ons, bij elk lichaam dat werd gevonden, afvroegen: "zijn zij het?"

Als gerechtsarts zagen we alles wat een mens zich maar inbeelden kan. Ik herinner me nog als de dag van gisteren mijn eerste lijkschouwing, in het dodenhuisje op een kerkhof waar we net een man hadden laten opgraven. De dag erna, het was net na Nieuwjaar, lag er een meisje op onze tafel. Net drie jaar oud, ze had nog een luier aan, een fragiel wezentje, doodgeslagen door de eigen moeder. Ook haar kan ik me nog levendig voor de geest halen.

Mijn arme ouders wisten niet wat hen overkwam toen ik, het moet ergens in mijn derde of vierde jaar geweest zijn, aankondigde dat ik de gerechtelijke geneeskunde wou ingaan. Ik moest knokken voor de plaats als assistent en had de eer om door een icoon in de gerechtelijke geneeskunde, prof. Herman Van de Voorde, opgeleid te worden.

Er was geen sprake van handjes vasthouden of enige psychologische begeleiding, we keken naar de lichamen, deden inwendige schouwingen en gingen daarna verder met ons leven. Wanneer we een paar schouwingen na elkaar deden, zoals bij een familiedrama weleens kon voorkomen, aten we tussenin gewoon onze boterhammen op en keuvelden over koetjes en kalfjes.

Met veel spijt in mijn hart besliste ik op een dag om uit de gerechtelijke geneeskunde te stappen. De interne politiek van de grote universiteit, samen met de erbarmelijke omstandigheden waarin we vaak werkten, dwongen me tot die keuze. Ik nam ze met veel tegenzin en mis nog steeds de job die ik eigenlijk mijn hele leven had willen doen. Het is gek, ik heb er nooit, niet één keer over gedroomd. Hoe groot de gruwel ook was die ons werd voorgeschoteld.

Nu, jaren later, heb ik de kennis en de ervaring die ik opdeed gebruikt om een andere, lang gekoesterde droom tot stand te brengen, het schrijven van een boek. Ik, die dacht zowat alles gezien te hebben! Niets bleek minder waar…

Omdat ik wilde nagaan of iemand echt makkelijk een andere identiteit kan aannemen, begon ik zelf aan een dubieuze zoektocht op het internet. Die bracht me in de donkere krochten van het 'deep' en het 'dark' net waar een gewone sterveling niets te zoeken heeft en waar zowat alles te koop is. Alles. Letterlijk alles. Ik klikte met bibberende vingers links open om die alweer snel te sluiten, de afschuwelijke beelden staan nu nog op mijn netvlies gebrand. Ik verwachtte half dat de politie de volgende dag bij me zou aankloppen. Dat was niet het geval en ik weet nog steeds niet of ik daar nu blij of treurig om moet zijn.

Twee maanden geleden was het dan zover, ik kon mijn boek aan de wereld tonen. Ik koos voor verschillende verhaallijnen. Omdat het leven ook niet uit een mooie rechte lijn bestaat. Omdat er vaak onverwachte bochten worden genomen, sommige mooi en zoet en in harmonie met het leven. Andere zijn grillig, scherp en laten diepe littekens na in de ziel. Zo ook bij de drie vriendinnen in mijn boek, van wie er eentje aan niets anders dan wraak kan denken. En bij het jonge stel, waarvan de man in het niets lijkt verdwenen te zijn. Of bij de gefrustreerde oude vrouw die alle redelijkheid uit het oog verliest. En dan is er Lilith, het hulpje van forensische pathologen, die wordt verteerd door pijn en verdriet. Ze broedt in stilte een plan uit met verstrekkende gevolgen. Verschillende verhaallijnen, die als puzzelstukken op tafel worden gelegd. Waarin de dood voortdurend mee over de schouders kijkt. De vergankelijkheid van het leven weet je wel.

Pat

BOEKPRESENTATIE

Schaduwen - Yvonne Franssen

Zaterdag 25 augustus was het dan zover, eindelijk eens een boekpresentatie waar ik geen drie uur voor in de trein hoefde te zitten! Locatie was namelijk toegewezen aan de stad Montfort en nee, ik was niet van plan om een bezoekje aan Max te gaan doen, want tja die zat op dat moment in Spa-Francorchamps. Na een mooie voorgeschreven route beschrijving, door Yvonne zelf, gingen we op weg naar de "Heerenhof 't Voorhuys" in Montfort.

De hele week werden de weersverwachtingen in de gaten gehouden en alles leek in eerste instantie in het water te vallen. Maar alsof de titel van het boek duidelijk in beeld wilde komen, creëerde de zon volop schaduwen en was het prachtig weer.

Het beloofde een mooie boekpresentatie te worden. **Yvonne** stond klaar om iedereen een leuk welkom te heten en ik kreeg eindelijk eens de kans om kennis te maken met de mensen achter **Futuro uitgevers**. Na een voorstelrondje bij **Marcel Roozeboom** en **Maarten Snel** werd het even tijd om een lekker gebakje met een kop koffie te nuttigen.

Vervolgens werden alle ogen gericht op het midden van de zaal. Wilfred Alblas van het Limburgs Landschap sprak over de geschiedenis van het landgoed en overhandigde Yvonne hierbij het boek waarin alle details zijn beschreven. Hier zou zomaar nog eens een boek uit kunnen volgen. Tevens werd er nog een boek gegeven met de mooiste plekjes die ons Limburg Landschap bezit mocht er nog inspiratie nodig zijn. Vervolgens nam Wilfred snel afscheid want hij wilde snel verder met het lezen van het boek **Schaduwen**.

Maarten Snel nam namens Futuro uitgevers het woord en sprak over de fijne samenwerking met Yvonne en de snelheid waarmee dit boek is gelanceerd. Hopende op een groot succes met Schaduwen en een volgend boek benadrukte hij dat een volgende locatie best in Spanje mocht plaatsvinden als dan ook daar de boekpresentatie zou plaatsvinden (ik ben voor!).
Toen was daar de trailer die het boek al erg spannend maakt met hoofdrolspeler Marjo, die uiteindelijk het eerste boek overhandigd kreeg. Vervolgens werd het tijd om de signeersessie te starten. De boeken vlogen als warme broodjes over de toonbank en onder het genot van nog lekkere hapjes en een drankje werd er nog gezellig gekletst.

Mijn tijd zat er helaas al snel op aangezien ik nog een andere verplichting had die avond, maar desondanks was het een gezellige middag en wist ik zeker dat ik de dag erna heel snel met het boek verder ging.
Namens Thrillers & More wil ik **Yvonne Franssen**, **Marcel Roozeboom** en **Maarten Snel** van **Futuro Uitgevers** bedanken voor deze leuke boekpresentatie.

Danielle Henssen

Lumière CRIME SERIES

T&M @ THE MOVIES

Wanneer drie lichamen tegelijkertijd gevonden worden in Antwerpen, Berlijn en Kopenhagen, worden drie experts samengeroepen om een Europees Joint Investigation Team (JIT) te vormen. De moorden lijken het gevolg van eenzelfde dader. Het JIT ontdekt echter al snel dat er meer achter deze moorden schuilt: ze zijn slechts het topje van de ijsberg. 'The team' moet het opnemen tegen de bikkelharde leider van een gewetenloze Europese criminele organisatie. Het JIT wordt gevormd door Harald Bjørn, hoofdinspecteur moordzaken in Kopenhagen, Jackie Mueller, hoofdinspecteur bij de BKA in Berlijn en Alicia Verbeek, hoofdinspecteur moordzaken bij de politie van Antwerpen. Buitenom de moeilijke zaak die ze in handen hebben, hebben ze alle drie ook de nodige persoonlijke problemen die regelmatig de kop opsteken.

Wat wij beiden erg leuk vonden was de samenwerking tussen de verschillende landen. Dit zorgt voor een totaal ander beeld dan wanneer het zich binnen een korps of land afspeelt. Het totaalplaatje van de verschillende landen, dus verschillende settingen, en het feit dat er meerdere talen worden gesproken (waaronder Nederlands) maakt het echt een Europees geheel.
Alle settingen worden mooi gefilmd, overal heb je het gevoel zelf in dat betreffende land aanwezig te zijn. Mooie filmbeelden van steden en omgeving, maar ook van krottenwijken en achterstandsbuurten, mooie tegenhangers van elkaar. Hierin zit een mooie balans.
Wat betreft het acteerwerk, gewoon prima. Je ziet dat het ervaren acteurs zijn, waarvan we verschillende al kennen uit andere series die we gezien hebben. Denk hierbij aan Alexandra Rapaport uit The Sandhamn murders, Ida Engvoll uit Rebecka Martinsson en Filip Peeters uit Smeris. Leuk om ze nu in deze onderlinge samenwerking terug te zien.

De plot van de serie steekt op zich goed in elkaar, maar is op bepaalde punten wel wat overtrokken/ongeloofwaardig. Zo gaat Alicia op een bepaald moment met de fiets naar haar moeder toe, maar als ze weggaat is ze ineens met de auto. Of het feit dat de vrouw van Harald zwanger is en ze bevalt terwijl hij net een rondje is gaan hardlopen. Als hij thuiskomt zit ze alweer overeind tegen het bed met een bijna schone baby in haar armen. Hierbij zetten wij alle twee onze vraagtekens.
Verder is het verhaal wel ontzettend spannend ondanks dat je op den duur weet wie de dader is. Er zitten zoveel lagen en verhaallijnen in die ervoor zorgen dat het verhaal interessant en spannend blijft. De achtervolgingen en vele plotwendingen maken het tot een leuke serie.

De ontknoping zorgde alleen wel een beetje voor een koude douche, een bedrag van rond de 50 miljoen euro past in twee koffertjes blijkbaar en wat daar nu uiteindelijk mee gebeurd, dat weet niemand.

Kort gezegd: een leuke, spannende serie die over meerdere grenzen gaat. Mooie samenwerkingen en goede acteurs. De ontknoping liet ons alleen wel een beetje ontgoocheld achter.

Wij geven ***The Team*** een eindscore van **3,5 ster**. Leuke serie om niet teveel bij na te denken.

Robin & Amanda

COLUMN

Rudy Ramone | Karin & Dimitri

Het was in 1994, schat ik. David vraagt wie van ons bier wil. Op datzelfde moment doven de lichten in de zaal en begint *The Good, the Bad and the Ugly* te schallen. 'Shit!' hoor ik hem roepen in het duister. Met een hand om haar mond gekromd schreeuwt Isabelle tegen me dat dit best meevalt. Ik lach en knik, en verzwijg dat deze opname van Ennio Morricone op pakweg een tiende van de geluidssterkte klinkt. (Volgens mij werd het voorprogramma verzorgd door Pearl Jam, maar volgens Google vergis ik me, Eddie Vedder en zijn makkers waren daar in '94 al veel te groot voor.)

Als het westerndeuntje afgelopen is gaat het licht weer aan en komen de Ramones het podium op. Het publiek wordt gek, Morricone wordt keiharde aanzwellende feedback en Isabelle trekt wit weg. Johnny Ramone slaat een akkoord aan, Dee Dee Ramone roept: 'One two three four!' en de wereld explodeert. Isabelle zakt nog net niet in elkaar. Ik pak snel een vooraadje oordopjes uit mijn zak.

Naomi, Saskia en Rudolf nemen ook elk een paar oordopjes. David verliest zowat al het bier doordat er constant pogoënde punkers tegen hem opbotsen. Terwijl de drank uit de bekers klotst vormen zijn lippen 'godver' en 'kut'.

'Hey!' roept Joey. 'We're the Ramones and this one's called *Rockaway Beach*!'

'One two three four!'

Zo te zien heeft Saskia het erg naar haar zin. Een paar keer springt ze tegen Rudolf op, die uiterst geïrriteerd lijkt. Hij duwt haar van zich af en gaat een eindje verderop staan. Saskia, die al heel het schooljaar om een onverklaarbare reden erg in hem geïnteresseerd is, gaat stoïcijns bij hem staan. Hij neemt een pil in. (Het zou natuurlijk kunnen dat hij Smarties stond te slikken, maar door zijn gedrag achteraf vermoed ik dat het zwaarder spul was.)

David lipt 'aspirientje'. Ik knik en lach.

De nummers die de band spelen zijn niet te onderscheiden. Je hoort alleen een golvende fluittoon. Het gefluit houdt plots op en wordt vervangen door oorverdovend en vliegensvlug geknal van Marky Ramones snaredrum. De intro van *Rock and Roll High School*.

Bovenop de dopjes bedekt Isabelle haar oren met haar handen. Ze knijpt haar ogen dicht.

Anderhalve minuut later is ook dat nummer voorbij.

'Hey kiddies! I have no idea where we are tonight, but it's good to be here!'

'One two three four!'

Volgens mij was dit in Gent. In het café na het concert schreeuwt Isabelle tegen David dat ze koppijn heeft en naar huis wil. Nu! Ook tijdelijk hardhorig roept David terug dat ze moet wachten, hij wil nog wat zuipen en lullen. (Behalve Isabelle was iedereen uitgedost als een Ramone, schiet me nu te binnen. Gescheurde spijkerbroek, T-shirt, versleten gympies en uiteraard een zwarte leren jack.)

Rudolf – fictief bandlid Rudy Ramone – komt als laatste het café binnen, Saskia in zijn kielzog. We nemen plaats aan een tafel.

'Iedereen bier, neem ik aan?' David staat op. Hij wankelt een beetje.

'Het viel toch mee?' zegt hij tegen me. 'Of niet soms? Het concert.' Hij hikt en vervolgt: 'Ik heb al veel erger meegemaakt. *Motörhead*. Dat is luid. *AC/DC*. Dat is luid. Als je oren na afloop niet bloeden, mag je je geld terugvragen, van die dingen.'

Rudolf doet zijn jack uit. Hij draagt een T-shirt zonder mouwen. Op zijn bovenarm prijkt een vers gezette tattoo van een draak. Uit de bek spuit vuur. Een rode tong kringelt op Rudolfs bicep.

'Wow. Die is gaaf,' zegt Saskia. Ze legt er liefkozend haar vingers tegenaan.

'Afblijven!' Rudolf mept haar hand weg. Saskia kijkt betrapt. Haar wangen zijn net zo rood als haar krullen.

Rudolf staart als een zombie voor zich uit. Saskia haalt twee glazen bier. Ze biedt Rudolf er een aan. Hij neemt het glas in slowmotion vast, drinkt het in één keer leeg en geeft het haar terug.

Als ze het weer op tafel zet stoot ze het andere glas om. Het bier loopt over tafel gewillig Rudolfs schoot in. Hij richt zich langzaam op, zijn onderlip trilt alsof hij op het punt staat in huilen uit te barsten.

'Ik weet niet wat jou betreft,' zegt Naomi tegen me, 'maar na dit rondje zou ik graag naar huis gaan.'

Saskia rent naar de toiletten en komt terug met een handdoek. Ze geeft hem aan Rudolf en krijgt in ruil een klap in haar gezicht. Huilend zakt ze neer op haar stoel, slaat een arm voor haar gezicht en valt snikkend voorover op de tafel, in het bier.

Van een andere tafel staat een vent met een baard op. Hij wijst ons, de pseudo-Ramones, een voor een aan en vraagt met een Nederlandse tongval of we voor problemen gaan zorgen, stelletje snotapen dat we zijn.

'Weet je wat…' zeg ik zacht tegen Naomi.

'Ja.' Ze zet haar kopje terug en staat op. Ik volg haar naar buiten. Daar ligt David. Wanneer is die ontsnapt?

Naomi probeert hem overeind te trekken. 'Hij slaapt!' roept ze lachend. Ze laat zijn arm terugzakken. 'Ik haal de auto.'

Ik hurk bij David neer. Hij ligt luid te snurken in het grind, met zijn borst in een plas kots. Ik kijk achterom naar het café of er geknokt wordt daarbinnen. Het is niet te zien.

Als Naomi de auto heeft voorgereden en uitgestapt is sta ik op en zeg: 'Zullen we Saskia ook maar meenemen?'

'Sleur jij die schone slaper hier op de achterbank, dan ga ik haar halen.' Ze loopt naar het café. Even nadat Naomi binnen is gooit Baardmans Rudolf eruit. Zijn jack vliegt erachteraan. Evenals de woorden: 'Pak an, luilebal.' Rudolf krabbelt snel overeind en rent de nacht in.

'Maar ik z-zie hem graag,' zegt Saskia nasnikkend.

'Je ijlt.' Naomi kijkt haar streng aan in de achteruitkijkspiegel. 'Je blijft zover mogelijk bij dat stuk verdriet vandaan, hoor je?'

'Hij heeft er ongetwijfeld spijt van. Dat doet ie nooit meer.'

'Dat zeggen ze allemaal!' roept Naomi. 'Als ze het één keer doen, doen ze het vroeg of laat opnieuw. En dan vergeef je hem nog een keer want je ziet hem o zo graag, maar hij ziet jou niet graag en dus slaat hij je uiteindelijk wéér. En nogmaals. En hij gaat steeds harder slaan. En zo gaat het een paar jaar door en op een dag is het te laat om nog bij hem weg te gaan, weet je waarom? Omdat hij je heeft doodgeslagen!

Daarom!' Naomi remt bruusk voor het verkeerslicht.
David is wakker. Hij gaat rechtop zitten en kijkt omlaag naar zijn bevuilde T-shirt. Naomi draait zich om in haar stoel en spreekt Saskia naast hem aan. 'Je gaat weg bij die smeerlap nu je nog kan.'
'Wow,' zegt David. 'Rustig. Vertel me eerst es even wat ik gedaan heb.'
Naomi draait zich terug naar het stuur en Saskia begint opnieuw te huilen.

In 2016 of zo, in ieder geval niet zo lang geleden, sluit ik in de supermarkt aan in de rij bij de kassa. Voor me staat een gezin met drie kinderen. Een in de buggy, een bij pa aan de hand, de baby hangt bij ma in een draagzak op haar borst. Het stel discussieert fel. Of ze vanavond *frieten* zullen halen.
'Ge kunt toch godverdegodver weleens eens een keer koken?' zegt de man. 'Een blik soep voor me warmen? Een hamburger bakken?'
Wat de vrouw antwoordt versta ik niet want ik zet mijn telefoon op Spotify en doe mijn oortjes in. Als ik een handje op mijn been voel kijk ik bovenop een kinderhoofdje. De blonde haartjes klitten aan elkaar. Ondeugend kijkt het meisje naar me op en wijst vragend naar een rol Mentos in het schap naast ons.
Ik schud net glimlachend nee als de man zich omdraait. Ik voel een schok door mijn lichaam gaan. Dat is Rudolf. Ik zie het aan de gebogen neus en de tatoeage op zijn arm. Wat ziet hij er uit… Hij is zo kaal als een kool. Zijn buik puilt over zijn broekband. De draak met de rode tong is vervormd tot een vreemdsoortige vadsige hond. Op Rudolfs armen en in zijn nek zijn er flink wat tatoeages bijgekomen.
'Laat dat!' Hij geeft het kind een draai om haar oor en trekt haar bij het snoepgoed weg. Ze begint te huilen. De twee andere koters vallen tweestemmig in. Woest maakt de moeder baby en draagzak los en duwt Rudolf de hele handel in zijn armen.
'Met dat gebler kan ik toch niet afrekenen, zot!' Ik zie haar profiel. Appelwangen, rode krullen: Saskia.
Zo onopvallend mogelijk pak ik mijn mandje op en scroll op mijn telefoon naar een ander nummer. Uiterlijk kalm sluit ik aan in de rij bij de andere kassa.

Nu, bijna vijfentwintig jaar na het concert, denk ik aan dit alles terug naar aanleiding van iets wat ik vanochtend in de krant las. In een van de artikelen werd verslag gedaan van een familiedrama. Een man van mijn leeftijd, ene Rudolf de K., een grafisch vormgever afkomstig uit Gent, had zijn drie kinderen en zijn vriendin omgebracht met een loden pijp, en was vervolgens voor een trein gesprongen.
'Dat kunnen toevallige gelijkenissen zijn,' zei ik tegen mijn hamster. 'Rudolf de K., dat kan van alles zijn. Toch?'
Percival sliep onverstoord verder.
Maar Rudolf de K.'s andere shit vertoont toevallig wel akelig veel overeenkomsten met de Rudolf de Koster die ik me herinner! Ik las verder.
En kwam niet veel meer te weten. De naam van zijn vriendin of de leeftijden van de kinderen werden niet genoemd.

Karin Kallenberg en Dimitri Van Hove

BOEKERU

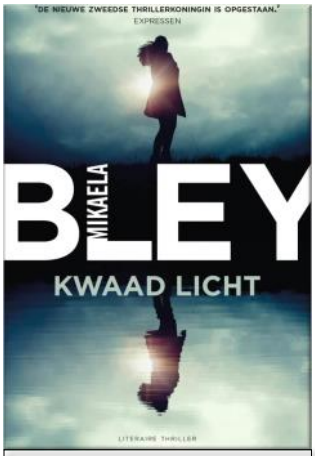

A.W. Bruna Uitgevers

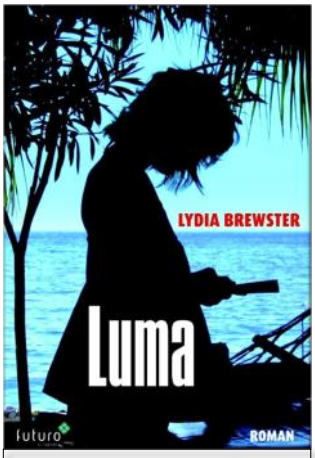

futuro uitgevers

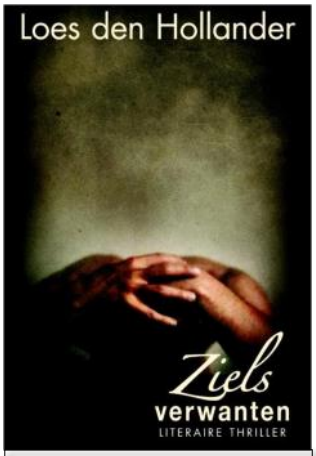

Karakter Uitgevers B.V.

T&M TOP TIPS

BOEKPRESENTATIE

Het Pilgrim Fathers-complot | Jeroen Windmeijer

Donderdag 9 augustus vond bij **boekhandel De Kler** aan de Breestraat in Leiden de boekpresentatie plaats van *Het Pilgrim Fathers-complot* van **Jeroen Windmeijer**, het derde deel van de Leidse trilogie dat op 7 augustus verscheen bij **uitgeverij HarperCollins Holland**.

Ik mocht voor **Thrillers & More** van de uitgever het boek vooruit lezen in het kader van hun *early review copy*, met als tegenprestatie een recensie te plaatsen op 7 augustus als het boek uit zou komen. Wegens vakantie werd het fysieke exemplaar in mijn afwezigheid bij de buren afgegeven, gelukkig kwam de ePub via de mail waardoor ik *Het Pilgrim Fathers-complot* in alle rust op het tropische eiland Schiermonnikoog kon lezen.

Nadat ik eerder *De bekentenissen van Petrus* en *Het Pauluslabyrint* had gekocht en had laten signeren bij de boekpresentatie van *De witte kamer* van **Samantha Stroombergen**, wilde ik de trilogie natuurlijk compleet hebben. Dus met mijn fysieke exemplaar wandelde ik eerst langs een aantal plekken die in *Het Pilgrim Fathers-complot* voorkomen, om rond kwart voor zeven boekhandel De Kler binnen te lopen. Bij binnenkomst was de boekhandel al goed gevuld met enkele tientallen bezoekers. Een glunderende **Jeroen Windmeijer** liep vooruit op het programma en stond al volop exemplaren te signeren, waarbij elke bekende en onbekende hartelijk welkom werd geheten met een hartverwarmende glimlach.

Rond half acht maakte **Lisanne Mathijssen-van Hoorn** van uitgeverij HarperCollins Holland het avondprogramma bekend. Het in groten getale opgekomen publiek dromde zich rondom het interviewgedeelte en nadat Lisanne Jeroen feliciteerde met zijn nieuwe boek, gaf ze de microfoon aan Bekende Leidenaar **Gerlinde Vliegenthart**.

Met de klassieker '*Hoe voel je je*?' startte zij het interview.'Ja, wat gaat er door je heen.' vulde Jeroen aan. 'Ik voel me fantastisch, euforisch. Ik was een beetje zenuwachtig. Ik dacht het is begin augustus, iedereen is op vakantie, straks moeten we de Breestraat op om mensen naar binnen te trekken.'

'*Nou, dat valt toch best wel mee. Je liet op Facebook weten dat een dag na het verschijnen van het boek, de tweede druk al wordt gedrukt.*'

'Ja, de eerste druk was al niet gering maar is nu al bijna uitverkocht. Vaak is het een truc van een uitgever; een laag aantal exemplaren van de eerste druk om te kunnen zeggen dat er al een tweede druk is, maar in dit geval is dat echt niet zo. Echt fantastisch. Wanneer je zelf voor de eindredactie het boek voor de zesde, zevende of achtste keer op kommaniveau leest, kun je niet meer goed inschatten wat het boek gaat doen. Ik las de eerste recensies op Bol.com, van mensen die ik niet ken - geen anagrammen van bekenden ofzo, en die waren lyrisch. Dus dat is fantastisch.'

'*Een boek is eigenlijk een beetje als een kindje van je. Is dat dan moeilijk om de wereld in te sturen?*'

'Ja, het is ontzettend spannend. Het grappige is, toen ik vorige week het fysieke exemplaar in handen had, zou je een euforisch gevoel verwachten. Maar ik had meer zoiets van nu kan ik niets meer veranderen. De eerste appjes die dan binnenkomen van lezers die zeggen: het is Vrouwekerk maar je schrijft Vrouwenkerk, Leiden heeft een stadhuis en geen gemeentehuis. Dan baal je gewoon. Ik heb het eerste boek ook niet durven openslaan, uit angst een foutje te ontdekken.'

'*Dan geef je mij toch gewoon de schuld,*' viel Lisanne Jeroen bij.

'Dan kan ik gewoon jou de schuld geven,' zei Jeroen glimlachend en ging verder: 'Het is ook iets heel persoonlijks. Het is natuurlijk geen kritiek op mijn persoon. Het is lastig om dat los te laten. Ik ben nu heel langzaam aan het ontspannen.'

'*Een vraag naar de bekende weg: waarom heb je over de Pilgrims geschreven?*'

'Ik wilde vanaf het begin een Leidse trilogie schrijven. Drie verhalen die verbonden zijn aan de stad Leiden. Dan kom je al gauw bij Petrus, de beschermheilige van de stad Leiden, en bij Paulus, de andere beschermheilige. **Maarten Dessing** (journalist Boekblad, Schrijven) zei toen waarom doe je niets met de Pilgrim Fathers, daar zit ook veel godsdienst in, zit veel verhaal in en veel Leiden.'

'*Maar waarom dan ook de Vrijmetselaars, daar zit bijna 100 jaar tussen?*'

'Ja, dat denkt iedereen. Nee, er zat inderdaad een flink gat tussen dat ik moest overbruggen. De Pilgrims vertrokken in 1620, de eerste Vrijmetselaarsloge was in Engeland opgericht in 1717. Maar ergens las ik dat die ontstaan is uit een aantal reeds bestaande loges. Dus ja, toen kon ik zelf een aantal dingen invullen. Ik liep toen ook tegen het miniboekje *Voor de grote oversteek* van **Piet van Vliet** aan, dat over de Pilgrims in Leiden gaat. In 2020 is het 400 jaar

> "Ze kwam vaak even bij hem zitten, een nauwelijks te stuiten spraakwaterval, bij wie tijdens het praten de nieuwe plannen en ideetjes voortdurend over elkaar heen buitelden."

geleden dat de Pilgrim Fathers naar Amerika vertrokken via Delft - ik moet eigenlijk Pilgrims zeggen omdat het niet alleen mannen waren, voor het eerst gingen ook hele gezinnen mee. In Amerika hebben ze het eigenlijk alleen over de Pilgrim Fathers, terwijl de vrouwen toch ook een grote invloed hebben gehad. Maar goed, commercieel pakt het niet verkeerd uit natuurlijk.'

'*Met Het Pilgrims Father-complot komt een einde aan Peter de Haan en de Leidse trilogie. Ben je al met een nieuw verhaal bezig?*'

'HarperCollins heeft mij een contract aangeboden voor nog eens drie boeken. Ik ben nu bezig met een trilogie die zich in Zuid-Amerika afspeelt. Ik heb 2 jaar in Ecuador gewoond, dus die ervaring kan ik mooi in mijn verhalen kwijt. Het zal zich afspelen in Bolivia, Guatemala en Mexico - waarbij ik eindelijk ook mijn voorliefde voor UFO's in kwijt kan. Na deze trilogie heb ik ook al ideeën voor een andere trilogie in een ander deel van de wereld.'

Na het interview nodigde Jeroen **Frieke Hurkmans**, directeur van de Pieterskerk Leiden, uit om plaats te nemen bij de microfoon. Na een kort stukje te hebben voorgelezen uit *Het Pilgrim Fathers-complot*, werd duidelijk dat het karakter dat in het boek terecht is gekomen, gebaseerd is op Frieke Hurkmans.

Frieke vertelde over het herdenkingsjaar 2020, dat in Leiden, Engeland en Amerika groots zal worden 'gevierd' en waarbij Leiden internationaal ook veel in beeld zal komen. 'Belangrijk is om te vertellen dat niet alleen de Pilgrim Fathers de oversteek maakten, maar dat complete gezinnen de oversteek maakten. Dit is significant anders dan de voorgaande reizen naar de Nieuwe Wereld, daarom wordt er liever over de Pilgrims gesproken dan alleen over de Pilgrim Fathers. In Amerika ziet men dit toch net iets anders. Ook de samenwerking met de First Nation bewoners is belangrijk, dit zal bij de herdenking ook benadrukt worden.'

Jeroen vulde nog aan dat *Het Pauluslabyrint* binnenkort (31 augustus) ook in het Engels verkrijgbaar zal zijn.

Frieke merkte vervolgens op dat Jeroen zelf het pad van de Pilgrims heeft gevolgd. 'Toen Jeroen vertelde dat hij naar Amerika ging voor zijn verhaal, introduceerde ik hem bij een aantal mensen waardoor hij goed opgevangen werd. Hiermee was zijn eigen Pilgrimstocht compleet: Jeroen is geboren in Delft - vanwaar de Pilgrims vertrokken, heeft gestudeerd in Amsterdam - waar de Pilgrims in Nederland aankwamen, en is gepromoveerd in Leiden - waar de Pilgrims 12 jaar hebben gewoond nadat ze in Amsterdam niet welkom waren.'

Verbaasd dat hij zelf nog niet tot deze ontdekking was gekomen, overhandigde Jeroen het eerste - en ook echt het eerste - exemplaar uit aan de zichtbaar ontroerde Frieke.

Het programma werd afgesloten met een hapje en een drankje. Samen met onder andere Sander Verheijen van **Hebban** - die ik nu dan toch echt eindelijk heb ontmoet - sloot ik aan in de rij om mijn exemplaar te laten signeren.

Alexander Roessen

COLUMN

Schaduwen, hoe het begon | Yvonne Franssen

Een boek schrijven, is dat moeilijk? Hoe doe je dat? Dat zijn de eerste vragen die mensen stellen als je vertelt dat je schrijft. Het antwoord is simpel: ik weet het niet, volgens mij moet je gewoon beginnen. En soms is dat inderdaad best moeilijk. Ik heb vóór Schaduwen twee thrillers en een mini-thriller geschreven, maar het lukte het me maar niet om een begin te maken met nummer vier. Ik was druk met mijn dagelijks leven en mijn drie Drentsche Patrijshonden en kwam er simpelweg niet aan toe om na te denken over een plot.

Totdat ik besefte dat de plot er al was, dat ik hem alleen maar hoefde uit te werken! Een paar jaar geleden was er namelijk een hoop trammelant binnen de rashondenvereniging waar ik lid van ben. Hoog oplopende meningsverschillen over uiterlijk en gezondheid en fokbeleid deden de Drentenwereld op haar grondvesten schudden. En ik vroeg me af hoever mensen bereid zouden zijn te gaan voor hun overtuiging, hun visie over hoe het er in Drentenland aan toe zou moeten gaan. Zouden ze bereid zijn tot ruzie? Sabotage? Moord?

Ik ging achter mijn laptop zitten en begon te typen. Het verhaal kwam tot leven terwijl ik schreef, een heerlijk gevoel. Binnen de kortste keren had ik 50.000 woorden, toch al gauw twee derde boek. Ik besloot het project manuscript deze keer professioneel aan te pakken en zocht contact met een succesvolle auteur die regelmatig schrijfworkshops geeft en manuscripten redigeert. Ik ging naar een van haar workshops en had een inspirerende avond. Met een goed gevoel en de afspraak mijn volledige manuscript ter beoordeling op te sturen ging ik naar huis.

Binnen drie weken lag mijn gecorrigeerde manuscript in de brievenbus. Met een toenemend gevoel van wanhoop bladerde ik door de pagina's, waarvan het merendeel voorzien was van grote rode kruisen. In de kantlijnen stonden opmerkingen als *oninteressant* en *langdradig* en *Dit is geen dagboek* of, erger nog *Waarom gebeurt er niets?* Helemaal aan het einde stond tot mijn grote verrassing de opbeurende tekst S*pannend geschreven! Je bent goed op weg!* Verbaasd staarde ik naar het verkreukelde manuscript in mijn handen. Echt waar? Was ik goed op weg? Hoe zou deze vrouw dan omgaan met manuscripten van auteurs die níet goed op weg zijn? Ondanks mijn bedenkingen besloot ik haar opmerkingen ter harte te nemen en alle doorgestreepte alinea's rücksichtslos te verwijderen. Na die operatie constateerde ik met pijn in het hart dat mijn spannende verhaal was gehalveerd, er resteerden nog slechts 25.000 woorden. Dat was even slikken, maar met een discipline waar ik me zelf over verbaasde ging ik opnieuw aan de slag, deze keer met een irritant maar constructief stemmetje in mijn hoofd dat voortdurend dingen riep als *saai!* en *Is dit relevant?* en *Dit kun je ook in tien woorden vertellen*. Ik luisterde naar dat stemmetje en schreef mijn verhaal. Schaduwen. In iets meer dan tien woorden.

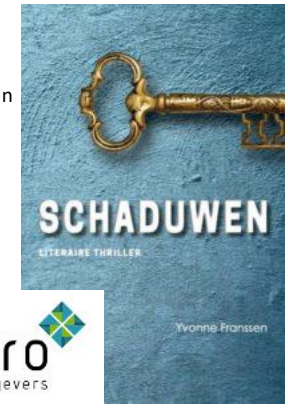

futuro uitgevers

LEESCLUB

Eindverslag | Preta—Sterre Carron

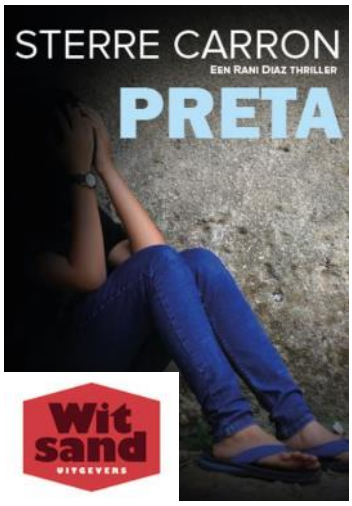

Sterre Carron wilde graag een leesclub bij ons doen met de nieuwe Rani Diaz thriller *Preta*. Met medewerking van **uitgeverij Witsand** is dit mogelijk gemaakt. Wij vonden dit super om te mogen organiseren. Na enige problemen met de levering van de fysieke exemplaren konden we dan uiteindelijk, enigszins verlaat, toch nog van start gaan.

De deelnemers aan de leesclub waren: Kim De Kerf, Lieselotte Danneels, Linda Hilgers, Ilse Buylinckx, Cindy de Breuker en namens Thrillers & More Leontine Meijer. Uiteraard waren we ook in de enorm gezellige aanwezigheid van Sterre in hoogst eigen persoon om antwoord te geven op alle prangende vragen van de deelnemers.

De eerste vraag die wij altijd stellen voordat we écht gaan beginnen met lezen is, hoe denk je over het boek voor het lezen? Wat vind je van de cover? Wat zijn je verwachtingen? Nou, daar wisten de deelnemers wel antwoord op te geven.

Voor het lezen

Lieselotte zegt het volgende: *Mijn verwachtingen van het boek zijn hoog. Het eerste boek van de reeks was mijn ding niet. Ik had dit ook eerlijk neer geschreven en toen heeft Sterre gezegd dat ze dit zelf ook haar mindere vond maar als ik het zag zitten ze me aanraadde deel 2 toch te lezen. Ik ben blij dat ik het gedaan heb want hoe meer ik lees van haar, hoe meer ik fan word... De schrijfster groeit echt bij ieder boek. Dus ik verwacht bij dit boek terug een niveau hoger.*

Kim merkt het volgende op: *Ik vind de cover mysterieus, en dat vind ik zoooo geweldig aan de covers van de boeken van Sterre. De cover past ook uitstekend tussen al de voorgaande delen van de Rani-reeks. Ik zou het boek zeker oppakken in de winkel, omdat het eerste zicht er heel spannend uitziet (vooral omdat je het meisje maar half ziet) en me wel heel nieuwsgierig maakt.*

Cindy geeft aan: *De cover past bij de rest van de reeks, maar mijn smaak is het eerlijk gezegd niet. Dit maakt ook dat ik dit boek niet zomaar zou gaan bekijken in de winkel. Ik stond er nooit eerder bij stil, maar ik vermoed dat foto's van mensen op de cover me niet echt aanspreken. (Van de Diaz-reeks vond ik Indigo de mooiste cover hebben, gevolgd door Carta en Matsya).*

En ik snuister wel graag eens rond in een boekenwinkel, maar gelukkig kies ik mijn boeken daar zelden lukraak. Ik koop vooral e-books (waarbij ik de cover eigenlijk minder belangrijk vind) en ik baseer mij meestal op tips die ik kreeg van andere lezers.

Ilse zegt: *Het boek zou mij zeker uitnodigen vanwege de mysterieuze cover met een vrouw. Dit is namelijk het genre wat ik vaak lees (en met mij vele andere vrouwen denk ik).*

Linda vindt het volgende: *Puur op basis van de afbeelding op de cover zou ik het boek niet oppakken maar omdat deze deel uitmaakt van de Rani-serie zou ik het boek toch heel graag willen lezen. Zoals het onderschrift aangeeft, verwacht ik een spannend deel waarin Rani Diaz haar uiterste best doet, samen met haar team, de moordenaars zo snel mogelijk op te sporen. Van deze serie heb ik alleen Carta eerder gelezen.*

Zoals jullie kunnen lezen hebben alle deelnemers een bepaald beeld of een bepaalde verwachting van *Preta* en dus ook van **Sterre**. Daarnaast hebben ze allemaal veel zin om te gaan starten! In het volgende deel gaan we bekijken hoe het boek ervaren wordt tijdens het lezen.

Tijdens het lezen

Cindy geeft aan: *En hup, helemaal zoals ik gewend ben met boeken van **Sterre Carron**: gisteren begonnen, weinig tijd en toch geeft mijn e-reader aan dat ik al 28% heb gelezen... Hét voordeel van korte hoofdstukken: altijd wil je nog ééntje méér lezen .*
Deze keer heb ik het wel ietsje moeilijker met de verschillende perspectieven, de cursief gedrukte hoofdstukken (bijvoorbeeld) blijven me net iets te vaag, in deze fase in het boek vormen ze nog te weinig een verhaal op zich om ze al graag te lezen, ik zou ze bij wijze van spreken liever overslaan om verder te gaan met het verhaal van de misdaden of het team. Maar een boek is voor mij sowieso geslaagd als je kost wat kost wil verder lezen, dus daar zit het helemaal goed!

Leontine merkt het volgende op: *Ik ben pas net begonnen en ben pas bij hoofdstuk 8 en toch voelt het wel weer echt als een **Sterre**-boek. Het is net als op vakantie gaan naar een plek waar je al geweest bent: het voelt vertrouwd en je hoeft niet te zoeken.*

Lieselotte houdt ons goed op de hoogte van haar vorderingen: *Ik zit nu 20% ver. Ik vind het echt moeilijk om hem opzij te leggen. Ik ben blij dat ik straks lunchpauze heb en dat ik verder kan lezen. Ik vind het weer een toppertje. Btw. **Sterre** ik ben echt benieuwd naar de afloop van één van mijn favoriete karakters.*

8% bij gelezen in m'n pauze vanavond zullen ze me thuis gerust moeten laten. Man man, ik wil weten wat al die verschillende verhaallijnen met elkaar te maken hebben. Mijn nieuwsgierigheid is alvast gewekt.

Boek bijna uit. Nog een 20% maar vandaag communie dus vrees dat het voor morgen gaat zijn.

Ilse zegt: *Bijna jammer dat het zo vlot leest dan is het boek zo uit.. Ga zeker meer hiervan lezen!*

Kim geeft aan*: Ik zit nu op 23% van het boek (vanmorgen pas begonnen).*

Linda merkt op: *Het leest weer heerlijk weg, Rani en haar vaste team, het nodige commentaar van haar chef van Damme en iedereen die weet dat je als hoofd-inspecteur bijna geen balans kunt vinden tussen werk en privé. Wel even wennen aan de verschillende verhaallijnen die door elkaar lopen en vooral de schuingedrukte hoofdstukken moeten nog iets meer duidelijkheid verschaffen. Erg mooi trouwens dat de schrijfster dit boek aan haar overleden moeder opdraagt!*

Zoals jullie kunnen zien is eigenlijk iedereen wel heel erg enthousiast over het boek. Ze kunnen of willen niet stoppen met lezen maar hebben soms helaas andere verplichtingen. Snel kijken of ze na het lezen nog steeds zo te spreken zijn over *Preta*!

Na het lezen

Lieselotte zegt na het lezen: *De cover vind ik een typische cover voor in de reeks. Eens je het verhaal gelezen hebt snap je hem ook wel. De cover had me wel een ander idee gegeven of de effectieve betekenis. Ik vind het moeilijk om één bepaalde scene uit te kiezen. Ik vond het hele boek goed en alles hangt mooi aan elkaar. Hoewel ik vond dat het stukje over Simons nog iets meer uitgewerkt mocht zijn. Ik zou me zeker kunnen identificeren met Rani. Ze volgt altijd haar buikgevoel! Ook al wordt dit niet altijd in dank afgenomen.*

Leontine vindt het volgende: *Ik vind de cover niet zo. Te donker. Maar ik begrijp hem wel. Ik vind Rani te gek. Je houdt van haar of niet. Soms zou ik willen dat ik meer van haar eigenschappen had.*

Cindy geeft aan: *Ik identificeer me niet zo snel met personages, maar iedereen is wel voldoende beschreven om heel realistisch over te komen en je merkt bij iedereen wel dingen die je herkent (van bij jezelf of mensen in je omgeving), dus het komt heel 'echt' over allemaal... Ik zou alleen wel opletten voor té opvallende gelijkenissen met 'bekende' mensen, om de lezer nog een dééltje fantasie te laten, want ik werd wat afgeleid door (vooral één) mediafiguur die door het verhaal liep en waar ik zelf geen andere invulling meer aan kon geven dan die specifieke persoon.*

Ilse merkt op: *Aan het begin van het verhaal vond ik het boek wat rommelig en moeilijk te volgen, misschien omdat ik de andere delen niet heb gelezen? Ik kon de schuingedrukte stukjes niet helemaal plaatsen in het verhaal. Het maakte daarentegen wel nieuwsgierig om verder te lezen, het was ook mysterieus. De hoofdpersoon is makkelijk om je mee te kunnen identificeren. Verder was er geen specifieke scène die me raakte of bij is gebleven. Behalve de spannende ontknoping, wat mij betreft mocht deze nog bloederiger en heftiger zijn, maar dat is persoonlijk.*

Linda zegt: *De schrijfstijl is erg vlot, het leest heel makkelijk weg en je kunt het boek daardoor moeilijk wegleggen. Ik vind het erg leuk dat de schrijfster soms Vlaamse woorden en uitdrukkingen gebruikt die je wel begrijpt maar wij in het Nederlands anders zouden formuleren. De opbouw is in het begin wel een beetje veel, je maakt kennis met diverse personen maar naarmate het verhaal vordert, vallen de puzzelstukjes in elkaar. Toen ik het boek uithad, heb ik nog een keer de schuingedrukte hoofdstukken herlezen om deze beter te begrijpen. Het plot had ik echt niet door.*

Jullie merken al dat de meningen wat verdeeld zijn, maar over het algemeen toch eigenlijk wel behoorlijk positief met hier en daar een kanttekening. Dan hebben we als laatste nog de recensies. Aangezien die nogal uitgebreid zijn volgt hieronder uit elke recensie een klein stukje om een beeld te geven van de uiteindelijke meningen.

Lieselotte schrijft: *Na eerst te hebben moeten doorbijten in Mara, daarna echt fan geworden van de reeks. Bij ieder boek overtreft **Sterre** zichzelf. Wanneer je denkt het volgende boek kan niet beter doet ze het opnieuw! Het enigste echte minpuntje vond ik dat de verhaallijn rond Bert Simons nog iets dieper uitgewerkt mocht worden. Maar dit is ook alles. Ik kijk uit naar deel 11 en denk dat ik me dan een volledige dag opsluit om aan één stuk te kunnen doorlezen.*

Kim vindt het volgende: *Telkens wanneer ik een nieuw deel in de Rani Diaz reeks van **Sterre Carron** heb gelezen was ik overtuigd dat dit de beste was in de reeks. Maar ze overtreft zichzelf telkens opnieuw. Het was een enorm spannend boek, heel moeilijk om aan de kant te leggen omdat het lijkt alsof je er mee middenin zit. Wat nieuw was in dit deel was het vleugje psychologie. Het geeft volledig iets nieuws, wat echt leuk was.*

Cindy zegt: *Preta van **Sterre Carron**, haar tiende Diaz-boek, is opnieuw een voltreffer. Van bij het begin surf je mee op de verschillende verhaallijnen, de ene al wat duidelijker dan de andere, wat verwarrend kan zijn, maar wanneer al deze draadjes mooi samenkomen in een complexe maar heel gestructureerde vlecht, kan je enkel besluiten: ze deed het weer!*

Ilse schrijft in haar recensie: *Vanuit verschillende perspectieven wordt het verhaal geschreven. Waar je het aan het begin wat verwarrend kunt vinden, vallen deze invalshoeken later op zijn plek. Knap geschreven van **Sterre Carron**! Het boek leest als een trein en heeft een verrassende ontknoping. Zeker een aanrader!*

Linda merkt op: *De schrijfster bewerkt verschillende en actuele verhaallijnen tot een spannend en mooi plot, heel langzaam vallen de puzzelstukjes in elkaar. Kortom een spannende aanvulling van de reeks, dat zeer vlot weg leest door de makkelijke schrijfstijl en korte hoofdstukken.*

De recensie van **Leontine** staat op de site.

Daarmee zijn we aan het eind gekomen van een gezellige en zeer geslaagde leesclub! We willen de deelnemers allemaal heel hartelijk bedanken voor hun enthousiasme en inzet en hopen dat jullie het ook leuk vonden. We zouden het leuk vinden jullie in een volgende leesclub nog eens terug te zien. Uiteraard willen wij Uitgeverij Witsand bedanken voor het beschikbaar stellen van de leesexemplaren. **Sterre** bedanken we voor haar spannende boek(en), deelname en enthousiasme. We hopen dat we nummer 11 ook weer ik een leesclub mogen ontvangen.

Uiteraard hebben we nog een eindcijfer voor *Preta*, iedereen was erg positief over het boek en ze hebben het met heel veel plezier gelezen. Daarmee komt het uiteindelijke cijfer uit op: **4,5 ster**.

Ter afsluiting heeft **Sterre** ook nog een stukje geschreven over hoe zij de leesclub heeft ervaren:

Ik ben heel blij dat Thrillers & More een leesclub met *Preta* wilde organiseren en dat mijn uitgever hiermee akkoord ging. Bedankt hiervoor. Ik wil alle deelnemers bedanken voor hun inzet, geduld en commentaren.
Het is altijd spannend afwachten op hun verdict, maar omdat de leesclub goed opgevolgd werd, kon ik (bijna) iedere dag jullie reacties volgen.
Het doet me veel plezier te lezen dat jullie van *Preta* genoten hebben en de puntjes van kritiek neem ik vast en zeker mee naar nummertje elf.

Bedankt voor alles, lieverds, en hopelijk tot in het najaar…

Liefs,

Sterre Carron

COLUMN

De Pacha Mama Offers | Jeroen Windmeijer

Met het verschijnen van *Het Pilgrim Fathers Complot* (HarperCollins Holland) heb ik mijn zogenoemde 'Leidse trilogie' afgerond. In deze nieuwe thriller verlaat hoofdpersoon Peter de Haan Leiden: hij reist naar Boston, de Pilgrim Fathers achterna die in 1620 naar Amerika vertrokken.

Voor mij is het ook tijd om mijn vleugels uit te slaan en een nieuw decor te kiezen voor mijn romans. Ik zit in een onvoorstelbaar luxe situatie, omdat ik van HarperCollins Holland drie (!) nieuwe boekcontracten heb gekregen. Alle drie de boeken gaan zich in Latijns-Amerika afspelen, waar ik zo'n vier jaar gewoond heb. Als student verbleef ik een half jaar in een klein Indiaans dorpje aan de oevers van het Titicacameer, als promovendus meer dan een jaar in een Andesdorp in het noorden van Ecuador en als reisleider voor Djoser begeleidde ik groepen door Mexico, Guatemala, Belize en later door Venezuela.

Op dit moment werk ik aan het eerste deel van wat de Latijns-Amerika-trilogie moet gaan worden. De voorlopige werktitel is: *De Pacha Mama Offers* – waarbij Pacha Mama staat voor Moeder Aarde. Luc de Leeuw, de hoofdpersoon, is een student uit Wageningen die zijn afstudeeronderzoek doet aan de landbouwuniversiteit van Tihuanaco. In de volgende scène is hij getuige van een doopplechtigheid door een Italiaanse priester, Mauro, die erg gefrustreerd is over het feit dat het hem maar niet lukt het Indiaanse 'bijgeloof' uit te roeien. Hij botviert zijn boosheid hierover op de twee Indiaanse stellen die voor hem staan, de ouders en de peetouders. [In werkelijkheid maakte ik destijds zelf onderdeel uit van deze plechtigheid en ik hield ik het kindje, dat gedoopt ging worden, in mijn armen.]

De Pacha Mama Offers

Schuin achter het priesterkoor vond ik een plek waar ik me achter een enorm bloemstuk en een groot beeld van Sint Petrus verschuilen kon.
Op slechts enkele meters van me vandaan stond Mauro, met de rug naar mij toegekeerd, en voor hem twee Indiaanse stellen. Terwijl de mannen hun baseballpetjes afgenomen hadden en in hun hand hielden, hadden de vrouwen hun bolhoedjes opgehouden. Eén vrouw hield de baby in haar armen, stevig ingebakerd waardoor het leek alsof ze een gigantische cocon van een rups bij zich had, die op het punt stond te ontpoppen.
Een nieuw leven…
De stem van Mauro galmde door de ruimte.
Van de mildheid die ik bij hem had bespeurd vlak voor we afscheid hadden genomen, was niets meer over.
'Vind je het gek dat Onze-Lieve-Heer jaar in jaar uit jullie oogst mislukken laat als jullie maar doorgaan met het aanbidden van de duivel!' schreeuwde hij hen toe.
De vier stonden met het hoofd gebogen, als ongehoorzame kinderen die een donderpreek van een onderwijzer ondergaan.
'Vind je het gek dat jullie in armoede leven en dat jullie kinderen sterven?' bulderde hij verder.
'Waar staat het in de Heilige Schrift dat je offers mag brengen aan de aarde? Denk je nou echt dat de aarde van alcohol houdt? Waar staat het geschreven dat je duivels en demonen en geesten aanbidden mag? Weet je niet wat een verdriet onze Heer, onze Váder, heeft van dergelijke praktijken! Zeg me, geef je drank en sigaretten aan jullie Pacha Mama of niet?"
'Nee, vader,' hoorde ik ze stamelen.
'We vertrouwen alleen op de Heer, vader,' zei de meest linker man, duidelijk verstaanbaar. Hij had het niet gewaagd Mauro hierbij aan te kijken.
'Lieg niet tegen me! Ik ken jullie, ik ken jullie soort. Nu kom je hier met je kind, nu kom je vragen of ik het wil dopen – en ik zal het doen want ik hoop en bid dat dit kind wèl gered zal worden – en zeg je wat ik wil horen, maar zodra je thuis bent, gaan jullie door met het aanbidden van de duivel. Denk je dat onze Vader in de hemel dit niet ziet? Denk je dat je Hem, onze Heer en Heiland, voor de gek kunt houden?'
'Nee, vader. Wij beloven het. Alleen Jezus is onze Heer,' zei dezelfde man, van wie ik vermoedde dat hij de vader was van de dopeling.
'Beloven jullie het me?'
'Ja, vader,' klonk het. De stem van de meest rechtervrouw klonk het duidelijkst boven die van de anderen uit.
Ze keek kort op, maar sloeg onmiddellijk de blik naar.
'Leugenaars zijn jullie, állemaal.'
Gezellige doopplechtigheid, dacht ik cynisch. *En echt een manier om de* hearts and minds *van de Indianen te winnen…*
Mauro liet even een stilte vallen om op adem te komen.
'Ik zal het kind dopen,' zei hij toen. 'Ik zal het dopen en ik zal bidden dat Maria over jullie mag waken. Bedenk goed dat God onze Vader, Jezus zijn Zoon en Maria, onze Moeder, alles zien. En welk verdriet jullie ze aandoen met jullie afzichtelijke praktijken. Waarom denk je dat de Heer ons zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft? Om jullie zwarte zielen te redden, die verloren zijn, dáárom. Alleen de Heer kan je redden, weet je dat?"
'Ja, vader,' prevelden ze.
'Ik versta jullie niet,' schreeuwde Mauro hen toe, waarbij hij zijn bovenlichaam deels naar voren boog.
'Ja, vader,' zeiden ze alle vier nu, zo luid dat ik ervan schrok.
'Goed,' zei hij. 'We gaan het kind dopen. Maar weet dat Jezus alles ziet. Wees niet verrast als de toegang tot de hemel je straks ontzegd wordt. En dat je naar een plek gaat waar je ziel voor eeuwig branden zal.'
Mauro sprak inmiddels zo luid dat het bijna wel leek alsof hij mijn aanwezigheid vermoedde en wilde dat ik geen woord miste van wat hij zei.
'Moge zijn naam geschreven staan,' galmde het door de kerk, 'in het boek des levens en gegrift in de palm van Gods hand.'
De ouders en de peetouders leken hun adem in te houden, bang als ze misschien waren dat een verkeerd woord van hun kant het einde van de doop zou betekenen.
'Ouders,' zei hij, veel zachter nu. 'U vraagt het doopsel voor uw kind. Van u wordt ver-wacht, dat u uw kind opvoedt in het geloof en het leert leven naar Gods geboden volgens de woorden van Christus: be-mint God en de naasten. Bent u zich bewust van de taak, die u hiermee op u neemt?'
'Ja, vader,' zeiden de ouders.
'Peter en meter, bent u bereid de ouders in hun taak bij te staan?'
'Dat beloven we, vader.'
De gemeenschap van Jezus Christus neemt jou, Juan Antonio Maria Mamani, met vreugde in haar midden op. Daarom geef ik je in naam van de Kerk het kruisteken, het teken van onze Verlosser.'
Mauro gaf in stilte het kind het kruis-teken op het voorhoofd. Dit deed hij ook bij de ouders en de peetouders.
Zonder verder nog iets te zeggen, liep hij naar de doopvont.
De vier volgden hem, de vrouw met de baby in de armen voorop – de meter zo nam ik aan. Ze maakte de windselen wat los waardoor het hoofdje vrijkwam.
'De almachtige God,' zei Mauro, 'de Vader van onze Heer Jezus Christus, die jou heeft bevrijd uit de zonde en het nieuwe leven heeft gegeven uit het water en de heilige Geest, heeft jou op-geno-men in zijn volk. Hij zalft je nu met het heilzame chris-ma. Zoals Christus is gezalfd tot priester, koning en profeet, zo moge jij als lidmaat van zijn Lichaam voor altijd de-len in het eeuwig leven.'
Hij zalfde de baby op de kruin met chrisma, een mengsel van olijfolie en balsem, waarna hij met zijn duim de oren en de mond van het kindje aanraakte.
'Onze Heer Jezus gaf aan doven het gehoor terug,' zei hij toen, 'en stommen liet Hij spre-ken; moge Hij jou geven, dat je spoedig zijn woord kunt ver-staan en je geloof kunt belijden tot eer van God onze Vader.'
Hoeveel zullen deze mensen van zijn woorden begrepen hebben? dacht ik. *Laat staan van de rituelen die hij uitgevoerd heeft.*
Mauro nam een klein zilveren schaaltje dat met een lange ketting aan de doopvont bevestigd was. Hij schepte er een aantal keer water uit dat hij zonder veel plichtplegingen over het hoofd van de baby goot, die hartverscheurend begon te huilen. Ik kon de zijkant van Mauro's gezicht zien en zag plots hoe oud hij was.
Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.
Mauro overhandigde een witte doek waarmee de meter het hoofdje van de baby zachtjes droogwreef. Het kindje kalmeerde iets.
'Zegene u de almachtige God, Vader, Zoon en heilige Geest,' sloot Mauro de plechtigheid af.
'Amen,' zeiden de vier.
'Gaat nu allen heen in vrede.'

BOEKPRESENTATIE

Reflectie—J. Sharpe | “Daar liggen de boeken, daar ligt de worst”

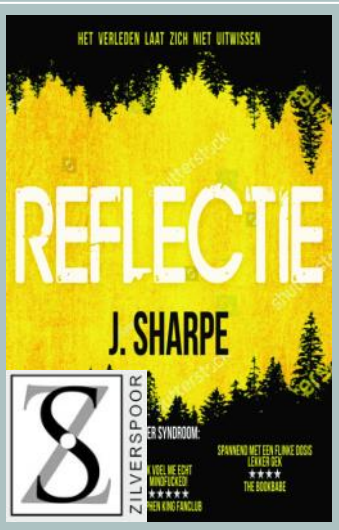

Zaterdag 12 augustus vond op **De Logeerboot** in Dordrecht de boekpresentatie plaats van *Reflectie* van **J. Sharpe** (Joris van Leeuwen), *Pangaea* van **Tycho Scholten**, *Droomwandelaar, Wolvenvuur* van **Inge Pietjouw**, *Vuur en vergankelijkheid* van **Kelly van der Laan** en *De Komeet - Doktoren van de Staat* van **Johan Lubbers**.
De Logeerboot **Erasmus** biedt gelegenheid tot weekendopvang van jongeren met een aan autisme aanverwante stoornis en/of A.D.H.D. De Erasmus stamt uit 1922 en heeft nog op de Zuiderzee gevaren, dienst gedaan als hospitaalschip tijdens de watersnoodramp van 1953 en heeft als veerdienst gefungeerd tussen Den Helder en Texel. Al in 1974 diende het schip als internaat. Sinds 2008 biedt De Logeerboot haar diensten aan op de Erasmus. (voor meer informatie, ga naar: delogeerboot.nl)

Danielle en ik liepen rond drie uur over de plank naar de achtersteven, alwaar het een drukte van belang was. Op een aantal tafels stonden de boeken van de 5 auteurs van **uitgeverij Zilverbron/Zilverspoor** uitgestald, terwijl bekenden en onbekenden welkom werden geheten door de schrijvers zelf. Nadat we Joris van Leeuwen hadden ontdekt in het feestgedruis overhandigden we ons cadeau namens T&M (een fles Limoncello, net zo geel als de kaft van zijn nieuwe boek) en begaven we ons met een hapje en een drankje onder de andere bezoekers. Beschut tegen de vele bijen die op het festijn waren afgekomen stond een tafel waarop lekkernijen zoals nootjes, worstjes, frisdrank en stukjes fruit waren uitgestald.

Terwijl de boot behoorlijk was volgelopen - het dek dan - nam uitgeverij Zilverbron/Zilverspoor het woord om de auteurs te feliciteren met hun behaalde mijlpaal. Na het in ontvangst nemen van de felicitaties en bijbehorend presentje, was het de beurt aan de auteurs om hun boek te presenteren.

Kelly van der Laan presenteerde haar boek *Vuur en vergankelijkheid (Fantasy)*, een prequel van haar Lentagon serie - bij het zien van de covers van haar boeken was ik al verkocht. 'Leah Telchian en Stefan Lentan staan op het punt om de wereld te veranderen: ze hebben een poortstation ontworpen. Dit wonder van technologie en magie stelt je in staat om met één stap in een ander land of een ander werelddeel terecht te komen.'

Na de korte presentatie van Kelly was het de beurt aan **Inge Pietjouw** om haar boek *Droomwandelaar, Wolvenvuur (Young Adult)* te presenteren. Ruiterlijk gaf ze toe haar speech thuis op tafel te hebben laten liggen. Eigenlijk wilde ze niet veel meer zeggen dan 'Daar liggen mijn boeken en daar ligt de worst', maar ze wist toch een groot deel van haar speech te herinneren en kwam uiteindelijk toch tot een keurige presentatie, die ze uiteraard wel beëindigde met 'Daar liggen de boeken, daar ligt de worst.'

Tycho Scholten nam de microfoon over en vertelde over zijn boek *Pangaea (Fantasy)*, dat zich 25 miljoen jaar geleden afspeelt, toen alle tektonische platen nog met elkaar verbonden waren. Hij verzon daar een lijvig verhaal over en vertelde waar hij zijn inspiratie vandaan haalde. Luchtig eindigde hij zijn betoog met 'Bedankt en daar ligt de worst'.

Johan Lubbers vertelde over zijn boek *De Komeet - Doktoren van de Staat (Fantasy).* Myrthe ontdekt dat ze een magiër is en besluit haar kracht ten goede te gebruiken. Ver weg van haar verbaast de dokter Leon zich over de hoge prijzen die zijn patiënten moeten betalen, wil de inquisiteur Oswald magiërs ten koste van alles in het gareel houden en luistert de dief Thoran een gesprek af dat hij nooit had mogen horen.
In een land waar magiërs alleen mogen genezen, de staat hier totale controle over heeft en rebellen voor onrust zorgen, moeten ze alle vier beslissen aan welke kant ze nu echt staan.
Met 'Daar liggen de boeken en daar ligt de worst.' sloot hij zijn bevlogen betoog af.

Joris van Leeuwen presenteerde zijn boek *Reflectie (thriller)*. Het idee, zo vertelde hij, kwam tijdens een terugreis naar Madeira, waar hij in zijn jeugd ook gewoond heeft. Tijdens een bergwandeling vroeg hij zich af hoe het zou zijn als de zeespiegel opeens 1700 meter gestegen zou zijn, waardoor zij de berg niet meer af zouden kunnen. Dit idee is heeft uiteindelijk geresulteerd in alweer zijn negende boek. Met de nu al legendarische woorden 'Daar liggen de boeken, daar ligt de worst.' werd de boekpresentatie afgesloten.

Tijd voor ons om een exemplaar van *Reflectie* van **J. Sharpe** te bemachtigen. **Thrillers & More** doet mee met de blogtour van *Reflectie*, 25 augustus kun je de recensie op onze site lezen. Ook liep ik met een exemplaar van *Halloween Horror verhalen* weg, verschillende verhalen van onder andere **J. Sharpe**, **Martijn Adelmund**, **Sophia Drenth** en **Thomas Olde Heuvelt**. Ook kon ik het niet weerstaan een exemplaar van *Stof & Schitteringen* van **Kelly van der Laan** mee te nemen, terwijl Danielle ook nog *Vuur en vergankelijkheid* meenam.

Nog meer versnaperingen werden aangevoerd, waaronder broodjes worst, soep en een door Joris zelf gebakken taart met de titels van alle auteurs. En net wanneer je denkt 'kan die Joris dan alles' pakt hij zijn gitaar en speelt mee met de band **ChitlinCrew**.

Nadat het grootste gedeelte van de bezoekers en auteurs was vertrokken, nodigde Joris ons uit om een stukje mee te varen. Nu moet je oppassen met thrillerschrijvers wanneer ze je onverwachts uitnodigen om 'een stukje mee te varen' - in een afgelegen gebied, maar in dit geval pakte het geweldig uit.

Carel, de schoonvader van Joris, voerde een select gezelschap behendig door de Dordtse Biesbosch. Ontspannen keken we naar de zonsondergang, terwijl we zijdelings keken naar eventuele bevers die zich in het gebied zouden bevinden. Tot ons geluk zagen we maar liefst drie bevers, en veel boomstronken die de vorm van bevers hadden. Een goede 1,5 uur later meerden we weer aan bij De logeerboot.

Wat een geweldige dag.

Alexander Roessen

Bezoek ons op
www.thrillersandmore.com

Thrillers & More! Dé plek voor liefhebbers van thrillers, romans, fantasy en young- en new adult boeken en films. Dagelijks brengen we je op de hoogte van het laatste nieuws uit boekenland. Lees bij ons recensies van nieuw uitgebrachte en oudere boeken en lees interviews met misschien wel jouw favoriete schrijver.

Voeg ons ook toe op:

** Facebook: ThrillersandMore*
** Twitter (@ThrillersNMore)*
** Instagram: thrillersandmore*

Thrillers and More bestaat uit:
Miriam Bakker, Amanda de Leeuw van Weenen, Alexander Roessen, Yfke Brandhout, Manon Hijman-Ruiter, Brenda van Liere-Kroonen, Bianca Maartense, Danielle Henssen, Leontine Meijer-Tisseur,

VERWACHT IN SEPTEMBER

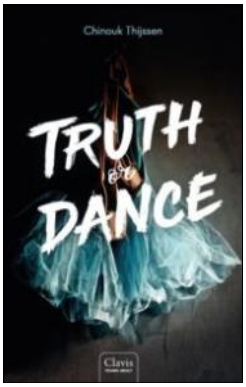

Truth or Dance—Chinouk Thijssen

Hoe ver ga jij voor je danscarrière?
Truth or Dance. Zo heet de groepschat waar ballerina's India, Lisa, Nikki en Zoë opeens aan worden toegevoegd. De meiden denken dat het een schoolproject is, waarbij ze door opdrachten uit te voeren kans maken op de hoofdrol in de eindvoorstelling van het conservatorium. Maar de opdrachten van Truth or Dance zijn bizar en soms zelfs ronduit gevaarlijk. De vriendinnen willen niets liever dan dansen, maar zijn ze bereid om daarvoor hun vriendschap op het spel te zetten? En misschien zelfs over lijken te gaan?

YOUNG ADULT Clavis

VERS VAN DE DRUKKER

Comeback—Belinda Aebi

Profiler Kaya De Regge is samen met de Gentse recherche op zoek naar de dader van een dubbele moord.Wat speelde er zich af in het sanatorium waar hij en zijn slachtoffers als kind verbleven? En hoe zit het met de dood van Jack, de Columbiaanse barista waar Kaya gevoelens voor had? Leidde Jack een dubbelleven en was zijn koffiehandel een dekmantel voor drugshandel? Wanneer er nieuwe feiten aan het licht komen kan Kaya niet anders dan op onderzoek uitgaan…

LANNOO

BOEK10 SCHRIJFEVENT
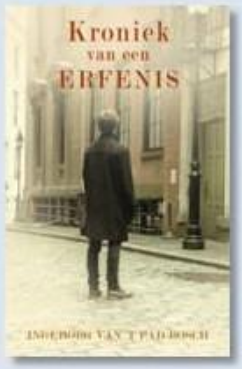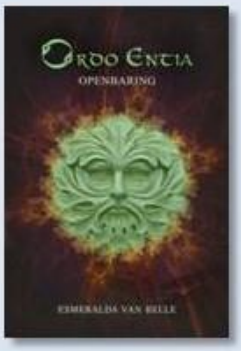
*Op zaterdag 29 september organiseert **Godijn Publishing**, in samenwerking met Schrijversacademie, weer het **Boek10 schrijfevent**. In **Schouwburg Het Park** in Hoorn zullen 10 auteurs hun boek presenteren. Tevens zullen er workshops worden gegeven, worden er voordrachten gehouden en zal onder andere auteur Buddy Tegenbosch een lezing geven. Ook de uitslag van de schrijfwedstrijd Grijze Klevers zal die dag bekend worden gemaakt.*
Het programma start om 12:15 uur en zal doorlopen tot 18:00 uur. Tickets zijn verkrijgbaar via Godijnpublishing.nl.